

Spoštovane krajanke, cenjeni krajani!

V tem kratkem času v novi sestavi Sveta krajevne skupnosti Solkan smo za lažje delovanje krajevne skupnosti oblikovali komisije in kratkoročni program njihovega dela. Srečali smo se z vsemi društvi, ki imajo svoj sedež v Solkanu, pogovorili smo se z večjimi podjetji v kraju, ki vplivajo na kakovost življenja krajanov. Nismo pozabili niti na obisk Osnovne šole Solkan, Župnije Solkan ter Frančiškanskega samostana in romarskega središča na Sveti Gori.

Problemi krajanov so različni, pobude za rešitve prihajajo z vseh področij, tako kulture, športa, zgodovinske in kulturne dediščine kraja, sociale, zdravja, varnosti, prometne ureditve kraja. Na vse probleme se v krajevni skupnosti vedno odzovemo in poskušamo najti ustrezno rešitev v skupno zadovoljstvo vseh vpletenih.

V letošnjem letu v krajevni skupnosti načrtujemo postavitev informacijske table o našem kraju, preverjamo lokacijo na pokopališču za ureditev prostora za raztros pepela in postavitev spominskega obeležja v obliki stebra, ki je kot kalonca na križpotju včasih naznanjala začetek poti na Sveto Goro.

Z Mestno občino Nova Gorica (MONG) nadaljujemo pogovore o nadaljnjem razvoju kraja, predvsem o pridobitvi prostorov za medgeneracijsko druženje vseh krajanov, kulturnem domu, ki ga Krajevna skupnost Solkan z več kot 3300 prebivalci še vedno nima.

Na pobudo Krajevne skupnosti smo skupaj z MONG organizirali zbor krajanov, da bi pojasnili krajanom vsa dogajanja, ki so vezana na rušitvena dela prostorov nekdanje Hidrarne – Solkanske industrije apna.

Rada bi poudarila, da je Krajevna skupnost skupnost vseh ljudi, krajanov. Ni treba, da se vsi vedno o vsem strinjamo, vendar je za zrelo družbo boljše, da se pogovarjamo in izmenjujemo mnenja ter z dostojnim, spoštljivim komuniciranjem ustvarimo pogoje za čim boljši razvoj skupnosti.

Čestitam vam ob krajevnem prazniku in želim prijetno druženje še naprej,

Ksenija Brumat, predsednica KS Solkan

(Iz nagovora ob krajevnem prazniku Solkana, 9. 9. 2023).

Leon Ambroželj

Prejemnik nagrade Mestne občine Nova Gorica Jožko Markič

Na predvečer praznika Mestne občine Nova Gorica, 8. septembra 2023, je bilo v prostorih Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica zelo slovesno. Ta dan podeljuje MONG plakete in nagrade zaslužnim posameznikom in društvom, ki skrbijo za ohranjanje slovenske kulturne dediščine. Razveseljivo je, da je med nagrajenci letos znani Solkanec Jožko Markič, ki je prejel nagrado za izkazano izjemno angažiranost v funkciji predsednika Rezbarskega, intarzijskega in restavratorskega društva (RIRDS) Solkan in je v največji možni meri zaslužen za uspehe društva pri prepoznavnosti in izvedbi številnih projektov, pomembnih za Solkan, Goriško in Slovenijo ter za njegovo prizadevanje pri ohranjanju nesnovne dediščine o solkanskem mizarstvu.

In kdo ne pozna Jožka Markiča, ki kar prekipeva od zamisli, kako

ohranjati podobo mizarstva, ki je leta dajalo kruh neštetim Solkancem. Brez njegovih pobud verjetno ne bi bilo solkanskega mizarkega muzeja, oznak na hišah solkanskih mizarjev, spominske plošče ob začetku Mizarske ulice s Srebrničevo podobo mizarja in napisom Živel je tod mizarjev rod, pa istoimenske publikacije, ki ohranja pisno podobo mizarkega žitja in bitja, pa zadnjega zbornika ob 20. obletnici Rezbarskega, intarzijskega in restavratorskega društva Solkan, ki ga uspešno vodi zadnjih dvanajst let.

Jožko, Solkanci ti izražamo iskrene čestitke za nagrado, ki si jo še kako zaslužil. Naj te spremlja zdravje in moč, da boš še nadalje tako uspešen kot doslej!

Katarina Vuga

Arhiv MONG

Krajevni praznik 2023

Krajevni praznik je v Solkanu osrednja že tradicionalna prireditev kraja. Praznovanje običajno poteka v mesecu septembru, v spomin na 9. september 1943, ko se je Solkan osvobodil tuje oblasti. Letošnji praznik je bil še posebej svečan ob 80. obletnici tega pomembnega dogodka. Kot uvod v praznični čas sta se odvili dve prireditvi. 25. avgusta nas je gledališka skupina FACE, ki deluje v okviru Kulturnega društva Slavec, navdušila s komedijo Vaja zboru V. Moderndorferja. Predstavo je režiral gledališki igralec Radoš Bolčina. Na predvečer samega praznika, 8. septembra, pa sta nas pošteno nasmejela igralca King Kong teatra s komedijo Slovenska vicoteka. Obe prireditvi sta imeli dobrodelno noto za pomoč prizadetim v poplavah.

Prireditev se je na praznični večer, 9. septembra, začela z glasbo. Sopranistka Polona Kante Pavlin in tenorist Aljaž Žgavc sta ob spremljavi

pianistke Mirjam Furlan v duetu zapela arijo Ličnega medveda naredimo iz vas iz opere Prodana nevesta, ki je bila pravo zabavno povabilo k praznovanju. Oba solista sta nadarjena vrhunska pevca, ki se lahko pohvalita z bogato in uspešno glasbeno kariero. Nato je v imenu Krajevne skupnosti Solkan predsednica Ksenija Brumat pozdravila zbrano občinstvo in predstavila dosedanje opravljeno delo ter načrte za prihodnost. Sledil je prisrčen nastop kvinteta harmonik Podružnične glasbene šole Šempeter pod mentorstvom profesorice Jane Šatej. Člani kvinteta, ki ga sestavljajo Anja Kerševan, Mija Marcina, Vesna Simčič, Jure Simčič in Tine Saksida, imajo večletne izkušnje z igranjem v komornih skupinah in v harmonikarskem orkestru. Zaigrali so dve pesmi, in sicer Fiesta: H. G. Kolza in Imagine: J. Lennona. S svojo prisotnostjo in pozdravnim govorom je zbrane počastil tudi župan MONG Samo Turel. Poudaril je po-

membnost Solkana glede zgodovinskih dejstev, naravnih lepot, uspešnih ljudi na različnih področjih, itd. Pohvalil je tudi aktivno sodelovanje lokalne skupnosti z MONG in izrazil upanje, da se bodo številne naše pobude lahko realizirale. Sopranistka in tenorist sta nas v duetu in ob spremljavi pianistke ponovno popeljala v čudoviti svet glasbe z Napitnico iz opere Traviata, ki je ustvarila pravo slavnostno vzdušje. V goste smo povabili tudi Pihalni orkester Glasbene šole Nova Gorica. Zadnja štiri leta ga vodi dirigent prof. Armando Mariutti, ki se intenzivno ukvarja s poučevanjem flavte in komorne igre. Njegovi učenci posegajo po najvišjih nagradah na domačih in tujih tekmovanjih. Orkester izvaja različne zvrsti od klasične, filmske, pop in rok glasbe. V minulem šolskem letu je prejel dve zlati plaketi na glasbenih tekmovanjih doma in v tujini. Na prireditvi je orkester zaigral skladbe nagrajenega

programa, in sicer Call of heroes: M. Geislerja, Bolero M. Ravela/arr. J. Bocooka, El camino real A. Reeda/arr. R. Longfielda in uradno himno slovenskih godb Ta-Ta-Ta Bojana Adamiča, arr. V. Markoviča. Priznanje Krajevne skupnosti Solkan, po sklepu Sveta KS, letos ni bilo podeljeno. Kulturni program je tako kot vedno odlično povezovala Vesna Bašin.

Praznovanje se je nadaljevalo z zabavnim programom izjemno popularne glasbene skupine Rock Partyzani, ki letos praznuje 20-letnico delovanja. Sestavljajo jo nekateri že kar legendarni glasbeniki. Ob njihovi dinamični glasbi je zabava trajala pozno v noč.

Zahvaljujemo se vsem nastopajočim, govornikom, sodelujočim pri organizaciji in izvedbi dogodka ter sponzorjem, ki so nam pomagali uspešno počastiti naš praznik.

Vidojka Harej

Leon Ambroželj in Marko Mladovan

Arija iz opere *Prodana nevesta*

Pihalni orkester GŠ Nova Gorica

Častni gostje

Glasbena skupina Rock Partyzani

Utrip kraja

Polona Kante Pavlin in Aljaž Žgavc

Nagovor župana Sama Turela

Navdušeni gledalci

Zabava s plesom

Pianistka Mirjam Furlan

GORIŠKA KARAVLA

Ob meji državni je karavla blestela,
strah in trepet je v sebi imela,
v njej vodnik karavle in njegovi vojščaki,
na preži imeli meter so vsaki.
Oboroženi s puškami in mitraljezi,
bajonete, patrone in rakete so imeli.
V dežju in snegu podnevi, ponoči,
zbežati čez mejo nobenemu ni moči.
Večkrat pa se je tudi narobe zgodilo,
da miren občan zabredel je mimo.
Preblizu prišel je meji državni,
na gotovs prihiteli vojaki so slavni.
Roke v vis mu hitro velijo
in v karavlo h komandantu ga napotijo.
Komandant pa presodi, je kriv ali ne,
po dolgem razgovoru spustijo ga le.
Komandanta in vojake smo kar zapodili,
karavlo pa v plesišče in bife spremenili.
Danes hodimo plesat prav tja,
kjer nekoč je slavna vojska bila.
Brez pušk, mitraljezov so zvoki prijetni,
brez ukazov vojaških koraki so spretni,
brez sodbe vojaške in njih pravice
lahko smo ob meji brez vsake krivice.
V karavli nastalo je naše plesišče,
so zvoki prijetni, ki vsakdo jih išče.
Razpoloženi smo med plesom in imamo
pravice,
da dobimo nasmeh in veselje na lice.

Blaž Demšar

Prizorišče z gosti in nastopajočimi

Kvintet harmonik

SOČI IN SOLKANSKEMU MOSTU

Iz zasneženih belih alpskih površin,
iz snežno belih, apnenih kamenin,
glas življenja mirno, tiho žubori,
reka Soča se pod Alpami rodi.
Valovi njeni čez skalnate police
hitijo v strugi gorske lepote,
sončni žarki pa še popestrijo,
smamgdno barvo reki naredijo.
V reki se zrcali barva jasnega neba,
v vseh odtenkih sinjega morja,
v strugi njeni beli kamni se svetijo,
kot biseri in diamanti pod valovi tam stojijo.
Ob vznožju hriba Sabotina
zableše okrog princesa fina.
Še predno se v morje bo izlila,
s svojim dragim se bo poročila.
Zaročenec mlad, močan in lep,
ki vedno rad ga vidiš spet,
že dolga leta tam kljubuje
in se prelepi most solkanski imenuje.
Iz kraškega je kamna bil klesan,
umetniško, strokovno je oblikovan,
brez železa v trdo skalo temelj zakopan,
je ta enkratni solkanski in evropski velikan.
Reka Soča in most solkanski,
je uspeh človeka v naravi velikanski,
v Unesco naj bo čudež ta zapisan
in ponos Primorske in Solkana
za večno neizbrisan.

Blaž Demšar

Utrip kraja

Slovesnost ob dnevu državnosti "Pesem pod lipo 2023"

Kulturno društvo Slavec Solkan je v sodelovanju s Krajevno skupnostjo Solkan ob dnevu državnosti priredilo tradicionalno pevsko prireditev Pesem pod lipo.

24. junija se je na trgu M. A. Plenčiča pred solkansko cerkvijo pod s cvetočo lipo odvijal prijeten glasbeno-pevsko obarvan večer, ki je bil namenjen lepi slovenski narodni in ljudski pesmi.

Osrednji del prireditve je z izbrano vezno besedo povezovala **Vesna Bašin**. Prisotne je pozdravila predsednica Krajevne skupnosti Solkan **Ksenija Brumat**. Sledil je pozdravni nagovor župana Mestne občine Nova Gorica **Sama Turela**, slavnostni govor pa je pripadal **dr. Jerneju Vidmarju Bašinu**, ki ga na tem mestu prilagam:

Spoštovane krajanke in spoštovani krajanji ter vsi prisotni gostje!

Posebna čast mi je, da lahko danes, na tem trgu spregovorim pred vami kot Solkanec, kot zgodovinar, na 32. rojstni dan naše države Slovenije. Ta prostor, Plenčičev trg s stoletnima lipama in s starodavnim pročeljem Cerkve, nekdanje Solkanske prafare, je res nekaj posebnega. Izžareva neko starodavnost, ki se vleče skozi stoletja. Solkan in še posebej ta utrjen prostor okrog cerkve je bil poseljen že v pradedavnini. Na to spominjajo arheološke najdbe iz prazgodovine, zlasti pa tiste iz pozne antike in zgodnjega srednjega veka. Ne daleč stran, v Klemenčičevem vrtu, je bila najdena rimska, starokrščanska oljenka, datirana v čas 4. do 6. stol, ki nam priča, da je v Solkanu že v tistih temnih, negotovih, nasilnih stoletjih preseljevanja ljudstev, v mali solkanski hiši svetila luč življenja, luč upanja. In od takrat naprej je solkanski človek tukaj živel in se prebijal skozi boljše in težje čase in se ob plamenčku svetlobe opogumljal v temnih nočeh. Prišli so tudi časi kuge, časi dveh svetovnih vojn in sploh burnega 20. stoletja z vsemi svojimi režimi, ki so teptali človekove pravice. Odvzeta nam je bila celo pravica do maternega jezika. V občestvu naroda pa smo Solkanci dočakali tudi čase optimizma in eden izmed takšnih, najbolj zgodovinsko žlahtnih, je bil čas osamosvojitve in rojstvo naše države 25. junija 1991.

Takrat sem bi mlad srednješolec – gimnazijec, a se spomnim, da smo s

sošolci z zanimanjem spremljali dogodke od plebiscita do razglasitve države in naposled še vojno. Na večer razglasitve samostojnosti naše države smo s pokojnim očetom zakurili kres in skupaj z družinskimi prijatelji nazdravili naši Sloveniji. Tistega večera so bile res dovoljene sanje. Zbudili smo se v vojni, ki se je dotaknila tudi Solkana. Spomnim se alarmov za zračni napad, ko smo bili v nedeljo pri maši, teritorialcev, ki so blizu naše hiše čakali na morebitni spopad z vojaki JLA na Sabotinu, zajete tanke, ki jih je skozi Solkan peljala naša teritorialna vojska. V solkanski šoli je bil tudi glavni center za vojne ujetnike Jugoslovanske ljudske armade na področju severne Primorske.

Nekateri danes razpravljajo, ali je vojna v Sloveniji sploh bila, in jo označujejo kot nepomembno, češ da je bila kratka, operetna vojna, a ko govoriš z ljudmi, ki so bili v njej neposredno udeleženi, dobiš drugačno mnenje. Zadnjič sem govoril s predsednikom policijskega veteranskega društva Sever za severno Primorsko, ki mi je rekel, da smo bili mi v vojni vsaj od leta 1988 in so ves ta čas potekale priprave za obrambo domovine.

Neglede na vse, vsi resni generali v zgodovini so šteli za uspešno vojno tisto, ki je bila kratka, kjer je bilo malo žrtev in ki je prinesla vidne uspehe. In naša 10-dnevna vojna absolutno ustreza vsem tem kriterijem uspešnosti. Bila je kratka, s sorazmerno malo žrtvami (čeprav je vsako izgubljeno življenje tragedija neglede na to, ali so bili to Slovenci ali pa pripadniki enot JLA). V času 10-dnevne vojne smo ubranili in dobili največ, kar si lahko narod obeta – samostojno državo in demokracijo. Po podobni poti so se osamosvojili Američani v 18. stol. Izrael je imel 6-dnevno vojno in jo zelo opeva, ker je v njej podvojil ozemlje. Predvsem pa naša vojna ni bila osvajaška vojna, temveč vojna iz nuje, zaradi obrambe naših domov. Tudi že stari Grki so ločevali med osvajaško in obrambno vojno.

Mineva torej 32 let, odkar smo si Slovenci izborili svojo samostojno državo. To je praznik, ki nas Slovence združuje ne glede na naše nazorske usmeritve. Vsi smo sinovi slovenske matere, del skupnega telesa, ki za pre-

živetje potrebuje levo in desno krilo pljuč, za normalno ustvarjenje pa desno in levo roko. Ni važno, če nismo istih nazorov, istega prepričanja in mišljenja. Hvala Bogu za to paleto pisanih prepričanj, saj je prav to temelj demokracije, torej svoboda govora, in tudi za to so si snovalci naše države prizadevali leta 1991 in zato si srčno želim za dobrobit vseh nas, da bo še naprej ta temeljna svoboda besede res zagotovljena. Preveč je postalo primitivnih zmerljivk, če se z vsemi idejami ne strinjaš, ki spominjajo na neke druge, temne čase.

Če se ozrete proti Čahlnam (vzpetina nad solkansko cerkvijo, nad solkanskim starim jedrom), lahko opazite plapolati našo zastavo, ki smo jo izobesili ob 8. uri. Od 26. decembra lani se nas je skupina krajanov odločila, da se bomo potrudili in da bomo našo zastavo z našim osamosvojitvenim grbom razobešali za vse za to predpisane praznike in danes je najžlahtnejši dan letošnjega ciklusa dvigovanja zastav. K dvigu zastave ste v prihodnje vabljeni vsi krajanji.

Še enkrat vam čestitam ob prazniku državnosti in se v imenu krajanov ob tej priliki zahvaljujem Društvu Slavec,

posebej Olgi Srebrnič in Vesni Bašin, ki že od leta 2004 skrbita, da se solkanski Plac vsako leto kulturno obarva z nastopi vrhunskih glasbenih izvajalcev. Čestitke tudi vsem nastopajočim. Hvala.

V programu so sodelovali še: ŽPZ Soča pod vodstvom Mirana Rustje. Vokalno instrumentalna skupina Kitara za dušo KD Slavec ob spremljavi solopevk in kitaristk, vokalna skupina DIVOX pod vodstvom Janija Klančiča in Vokalni trio Le Dive pod vodstvom Marjetke Luznik.

S svojim nastopom je prisotne navdušil MePZ slovenskega druženja iz Bitole pod vodstvom Marine Kuronovske s prepletom slovenskih in makedonskih pesmi. Zaključek prireditve je pripadal Oktetu Sotočje, pod vodstvom Janija Klančiča. Za vse nastopajoče in vabljenе se je prijetno druženje nadaljevalo na dvorišču Krajevne skupnosti Solkan.

Prisrčna hvala vsem nastopajočim in vsem, ki ste na kakršen koli način pripomogli k izvedbi zastavljene prireditve.

Olga Srebrnič
David Srebrnič

O svobodi

- Svoboda je odgovornost, ki ima vsakega posameznika, da se bori težo temelja hiše, v kateri živimo. proti delitvam na naše in vaše.
- Strah pred svobodo, ki nima mej in odgovornosti, je močnejši, kot je želja po njej.
- Svoboda je za pojmovanje oblasti politični pojem, za malega človeka pa iluzija.
- Ustvarjalna svoboda ustvarja ozračje, da lahko govorimo in pišemo po meri vesti.
- Svoboda je odvetnik svobode, saj šele njena pravila povedo, kako je s svobodo in kje so njene meje.
- Svobodo lahko uresničimo le s sodelovanjem in strpnostjo do drugih ljudi.
- Svobodo najdražje plača tisti, ki hoče postaviti samosvojo osebnost, ali tisti, ki ima slepo vero v kolektivno zavest.
- Človek je svoboden le v pogovoru s samim seboj.
- Politiki vedno obljublajo svobodo na mavričnih obzorjih prihodnosti.
- Enakost z zahtevo po enaki svobodi je temelj demokratičnosti

Tatjana Malec

Utrip kraja

Kulturno društvo Slavec Solkan se predstavlja

MePZ, ŽPZ, gledališče, kitare in literarno ustvarjanje so članice Kulturnega društva Slavec Solkan, ki je bilo ustanovljeno leta 1996. Sem ustanoviteljica in predsednica Kulturnega društva Slavec od samega začetka dalje in sem ponosna na sekcije, ki uspešno in aktivno delujejo, in sicer: 18 članov je v ŽPZ SOČA, 12 v gledališki skupini FACE, 16 v vokalno-instrumentalni skupini KITARA ZA DUŠO, 15 v literarnem ustvarjanju in 22 v MePZ MOTIV Nova Gorica.

Zametki pevskega zbor segajo v leto 1980, ko je takratno Društvo računovodij Nova Gorica ustanovilo pevski zbor z imenom MePZ Društva računovodskih in finančnih delavcev Nova Gorica. Leta 1996 se je zbor preimenoval v Kulturno društvo Slavec Solkan. Štiridesetčlanski mešani pevski zbor je do leta 2008 vodil Marjan Ciglič, od leta 2008 pa Miran Rustja. Ker smo bili v društvu od samega začetka aktivni, smo začutili, da v Solkanu ni kulturnega življenja in smo v okviru KD Slavec registrirali vse zgoraj navedene sekcije. Sekcije KD Slavec so ljubiteljske, delujejo prostovoljno, leta 2018 smo pridobili Odločbo sta-

tusa javnega interesa. V Kulturnem društvu Slavec opravljamo tudi naloge organizatorja prireditelj.

Mešani pevski zbor Slavec Solkan šteje 30 članov, ki jih družijo ljubezen do petja. Sprva smo vadili v prostorih Zveze kulturnih društev Nova Gorica, na začetku pod taktirko Marjana Cigliča, od leta 2008 pa je naš zborovodja Miran Rustja. Zbor je sestavljala starejša populacija, ki pa je znala biti dovolj kreativna, vzpostavila je pristen odnos do umetnosti, kar pomaga, da lažje in bolj poglobljeno živi, predvsem pa se čuti izpolnjeno. Zbor je v 22 letih izvedel veliko nastopov, po Sloveniji in na tujem, ter prejel številna priznanja in plakete. Ostali so nam lepi spomini, doživetja, spoznali veliko pevskih društev in prijateljev. V zadnjih letih je zbor stagniral. Zmanjšalo se je število pevcev, pojavile so se zdravstvene težave, več pevcev je zbor zapustilo, veliko se jih je od nas poslovilo za vedno.

Zavedati smo se začeli, da ne moremo več aktivno delovati, in odločili, da v mesecu juniju 2022 izvedemo slavnostni koncert 22-letnega nepre-

kinjenega delovanja zbora v Kulturnem domu Nova Gorica.

Ženski pevski zbor SOČA

Vodja sekcije: Irena Ipavec

Ženske, ki so prepevale v MePZ Slavec, so želele registrirati zbor v ženski zasedbi. K združitvi smo povabili ŽePZ Strmica Rožna Dolina, spremenili smo statut in se preimenovali v ŽePZ SOČA Solkan, ki deluje od 1. septembra 2022. Zbor sestavlja 20 pevk, vodi ga Miran Rustja. Odzivamo se na povabilo drugih društev, smo aktivne in smo v letošnjem letu izvedli več nastopov v bližnji in daljni okolici, v načrtu imamo še mnogo drugih. Repertoar zbora so slovenske narodne, ljudske, domoljubne in ponarodele pesmi. Z veseljem se odzovemo na vsako povabilo.

Vokalno instrumentalna skupina KITARA ZA DUŠO

Vodja sekcije: Olga Vidic

Članice vokalno-instrumentalne skupine 'Kitara za dušo', ki jo je od leta 2011 do 2021 vodila Janja Bužinel. V letu 2022 je vodenje prevzela Mara Marinič. Vokalno instrumentalna skupina je poznana v bližnji in daljni okolici. Z veseljem se odzovejo na vsako povabilo, kajti igranje in druženje s kitaro nas povezuje. Nabor pesmi, ki jih izvajajo, je raznolik, vsebuje partizanske, dalmatinske, otroške in ljudske viže. Predvsem jim je igranje na kitaro in druženje v veselje.

Gledališka skupina FACE

Vodja sekcije: Lidija Bensa

Najbolj udarna sekcija KD Slavec pa je v zadnjem času zagotovo gledališka skupina, ki deluje od leta 2008. Prva leta smo otroke in gledalce nasmejali z otroškimi predstavami in lutkami. Prva predstava, ki smo jo odigrali za odrasle, je bila 'Eurofaks3000', nato smo uprizorili

'Čakalnico', igro 'Pupa ku se toka', nato predstavo 70 let Nove Gorice. V Grgarju smo premierno odigrali 'Hamlet v domu ostarelih' in predstavo ponovili 12-krat. Trudimo se ohranjati narečje. V letošnjem letu smo začeli z izvedbo komedije 'Vaja zbora'.

Mešani pevski zbor MOTIV

Vodja sekcije: Olga Srebrnič

MePZ Motiv je bil ustanovljen leta 2015. Sestavljajo ga izkušeni pevci, ki prepevajo v različnih pevskih zborih po Vipavski dolini, Novi Gorici in okolici. Zbor vodi Miran Rustja. Pojejo tako nabožne kot slovenske ljudske in umetne pesmi. Nastopajo doma in po svetu. Izvajajo nastope, ki jih organizira Občina Nova Gorica, krajevne skupnosti in druga društva. Večkrat je nastopal v Italiji, na Hrvaškem, v Makedoniji. V letu 2017 so se podali na turnejo v Kanado. Leta 2020 so bili v Frankfurtu in tudi v Belgiji. V mesecu oktobru odpotujejo na turnejo v Argentino. Motiv je projektni zbor, slovensko si želijo ponesti Slovencem, ki so daleč od doma in ki jim vsaka slovenska beseda pomeni močno vez z rodno domovino.

Literarno ustvarjanje KD Slavec Solkan

Vodja sekcije: Roza Pajntar

Deluje od leta 2003. Literarni krog ima srečanja, posvečena literarnemu ustvarjanju, v prostorih Zveze kulturnih društev. Vsako leto izdajo zbornik. Pripravljajo pogovore z različnimi pisatelji. Zbirajo in urejajo besedila ter jih izdajo v zborniku. Načrtujejo 15 srečanj z drugimi skupinami, in sicer: Literarna skupina doma upokojencev Gradišče, Bralni klub Branik, in skupnimi delavnicami in prireditvami za javnost.

*Predsednica KD Slavec
Olga Srebrnič*

MePZ Motiv

Gledališka skupina Face

Vokalno instrumentalna skupina Kitara za dušo

Literarni krog

Vabilo novim članicam in članom

Vsi, ki radi požete, igrate kitaro ali bi se želeli preizkusiti na odrskih deskah, prisrčno vabljeni, da se nam pridružite v KD SLAVEC SOLKAN.

Olga Srebrnič za KD Slavec 041 835580

Utrip kraja

Skupaj obeležimo 70-letnico Hotela Sabotin

Prihodnje leto, februarja 2024, se bo Hotel Sabotin slovesno ozrl nazaj v svojo bogato zgodovino, saj bo takrat minilo natanko 70 let od trenutka, ko je začel delovati kot prvi pravi hotel na Goriškem. Solkanski hotel, ki je pred tem že gostil popotnike kot gostišče s prenočišči, je v minulih desetletjih postal del mnogih življenjskih zgodb, srečan in doživetij.

Ob tem izjemnem jubileju vabimo vse prebivalce Solkana, nekdanje zaposlene, goste in obiskovalce hotela, ki imate kakršnekoli spomine, fotografije ali spominske predmete povezane s Hotelom Sabotin, da se nam pridružite v ohranjanju in obeležitvi dragocene zgodovine tega prostora.

V družbi Hit se zavedamo, da so spomini tisti, ki bogatijo vsako izkušnjo. In prav zato želimo z vašo pomočjo pripraviti razstavo, ki bo pripovedovala zgodbo o tem, kako se je Hotel Sabotin razvil v središče solkanskega gostoljubja.

Vaše fotografije iz preteklosti, spomini na družinske obiske, zanimive

anekdote in drugi drobci preteklih dni bodo neprecenljiv prispevek k tej zgodbi.

Če želite svoje spomine deliti z nami, vas vabimo, da nam pišete na naslov hotel.sabotin@hit.si ali nas pokličete na telefonsko številko **05/336 5250**. Vaše prispevke bomo z veseljem sprejeli, jih uredili in vključili v razstavo.

Obeležitev 70-letnice Hotela Sabotin bo hkrati tudi priložnost za druženje, povezovanje ter skupno obujanje spominov. O podrobnostih praznovanja boste pravočasno lahko več izvedeli na spletni strani Hotela Sabotin, na socialnih omrežjih in tudi v Solkanskem časopisu.

Vaši spomini so del naše skupne zgodbe. Pridružite se nam in skupaj ustvarimo kolaž zgodovinskih utrinkov delovanja Hotela Sabotin v Solkanu. Zahvaljujemo se vam za sodelovanje. V Hotelu Sabotin ste in boste vedno dobrodošli.

Lavra Peršolja Jakončič

Športniki DU Solkan

Tudi letos smo športniki DU Solkan sodelovali na 18. športnih igrah PZDU SP. Sodelovalo je 18 društev, več kot 300 športnikov in športnic v 7 kategorijah: kegljanje, balinanje, pikado, šah, križanke, ribolov, streljanje z zračno puško. Sodelovali smo v vseh panogah in dosegli rezultate:

kegljanje moški	1. mesto
kegljanje ženske	1. mesto
šah	1. mesto
križanke moški	1. mesto
streljanje z zračno puško	3. mesto
pikado ženske	4. mesto

Ostali so se uvrstili od 4. mesta naprej. Podelitev je bila 7. junija v De-

sklah. Skupno smo dosegli 5. mesto.

Upokojenca lepo vabim k sodelovanju v športnih igrah.

Majda Kompara, koordinatorka za šport pri DU Solkan

Društvo RIRDS na obisku v Kungoti

Solkansko društvo RIRDS goji stike z mnogimi skupinami v Sloveniji in zamejstvu, ki se ukvarjajo s podobnimi dejavnostmi. K tem spada tudi Rezbarsko umetniško društvo Kungoški Detli iz Kungote, nedaleč od Maribora. Društvi se poznata že vrsto let in sodelujeta na raznih področjih, od skupnih delavnic do skupnih razstav in drugih prikazov. Društvo iz Kungote je letos priredilo že svoj 5. Detelfest, ki je ponudil marsikaj. To se

vin, med katerimi izstopata rdeča kapljica avstrijske sorte Zweigelt in beli Renski rizling. Gostje so poskusili razna vina, gospodinja pa jim je postregla tudi s penečim vinom, pri čemer je vrat steklenice odbila s posebno sabljo.

Sledil je kar dolg avtobusni ogled lepih in z vinogradi bogatih pobočij, ki se razprostirajo na obeh straneh meje med Slovenijo in Avstrijo. Del krožne poti je potekal tudi po Avstriji.

je zgodilo v soboto, 2. septembra. Na vaškem trgu so priredili tematsko tržnico, na kateri so razni rezbarski in intarzijski zanesenjaki predstavili svoje umetnine in tudi pokazali, kako jih izdelujejo. Prisotni so bili rezbarji, kiparji, lončarji in drugi rokodelci, ki so radovednim obiskovalcem ponudili na ogled svoje umetniške izdelke. Na prazniku rezbarjev so sodelovali tudi kolesarji s svojimi starimi kolesi in odeti v obleke, ki so jih nosile naše none.

Na praznik je bilo povabljen tudi društvo RIRDS, ki pa s svojimi člani ni sodelovalo na delavnici, temveč je šlo le na prijateljski obisk.

Z malim avtobusom se je v Kungoto odpeljalo 16 članov RIRDS-a. Startali so ob 7. uri v Solkanu in so v Novi Gorici in na Cesti pri Ajdovščini pobrali še nekaj članov. Dan je bil lep in tudi razpoloženje v avtobusu je bilo prijetno. Po triurni vožnji so jih domačini v Zgornji Kungoti lepo sprejeli in jih pogostili z obilno malico. Po ogledu razstavljenih mojstrov in jih je prevzela vodička Pika Radmilović, ki jih je peljala na ogled okolice Kungote, ki slavi zlasti po razvejanem vinogradništvu.

Kosilo so gostom z Goriškega pripravili na turistični kmetiji, v kraju Slatina, ki jo vodita zakonca Jožica in Mirko Gornik. Okusnemu obedu je sledil ogled kleti s pokušnjo domačih

Simpatična vodička Pika je solkanskim gostom znala marsikaj povedati o življenju, kulturi, odnosih in gospodarskih pobudah na tistem obmejnem območju.

Po vrnitvi v Slovenijo so se ustavili še v gostinskem lokalu družine Dreisiebner v občini Svečina.

Zelo prijeten in lepo urejen lokal je znan daleč naokrog, predvsem po cesti, ki se vije med vinogradi in oblikuje veliko srce, ki ga poznamo iz mnogih TV reklam. Gostišče ima tudi veliko klet, ki so si jo gostje s Primorske z zanimanjem ogledali.

Sobota se je nagibala v pozno popoldne, ko so se "fantje in dekleta" z Goriškega odpravili proti domu. V Kungoti so se poslovili od vodičke ter jo ubrali proti Primorski.

Da skoraj triurna vožnja ne bi bila dolgočasna, sta za veselo vzdušje v avtobusu poskrbela Mara Marinič, ki je iz rokava potegnila kopico slovenskih narodnih pesmi, ki so jim pritegnili tudi ostali potniki. Z vici in smešnicami, tudi takimi z "mastno" vsebino, pa je izletnike zabaval Drago Štefanič, ki pri tem velja za pravega mojstra.

V Solkan je nekoliko utrujene, a zadovoljne izletnike avtobus pripeljal okrog 20. ure.

Vili Prinčič

Utrip kraja

Krajevna knjižnica Solkan ob 40-letnici delovanja

Jezik in knjiga sta prav gotovo temeljna podpora naši identiteti in razvoju. Knjiga skozi našo zgodovino daje nepogrešljiv temelj državotvornosti slovenskega naroda.

Nataša Pirc Musar, predsednica Slovenije

14. julija 1867 je dr. Karel Lavrič v Dročevi (Mozetičevi) gostilni ustanovil solkansko čitalnico. V slovenskem prostoru je bilo to 21. tovrstno društvo, o čemer priča tudi spominska plošča na stavbi KS Solkan. Izjemno aktivnim članom društva (med njimi je bila tudi pisateljica Pavlina Pajk Doljak) je bila knjižnica stalna spremljevalka. Nastajala je spontano, iz potrebe po izobraževanju, in tako je tudi delovala – v svojih spominskih mnogi omenjajo dr. Klementa Juga, ki je v času počitnic, ko je prihajal peš iz Ljubljane, v nahrbtniku prinašal zalogo knjig. Z delovanjem je čitalnica prenehala delovati leta 1926, takrat je imela okrog 1250 knjig.

Solkanci so nato v maju 1945 ustanovili Ljudsko čitalnico, ki se je kasneje preimenovala v Prosvetno

društvo "Jože Srebrnič". Poleg drugih dejavnosti so omogočali tudi izposojanje knjig. Knjižnica je začela zamirati leta 1965; takrat je imela nekoliko manj kot 2800 knjig.

Krajevna knjižnica Solkan je svoja vrata v odprla 10. septembra 1983 pod okriljem Goriške knjižnice Franceta Bevka. Nahaja se v I. nadstropju v stavbi Krajevne skupnosti Solkan.

Najprej je imela na razpolago dva prostora: v prvem je bilo postavljeno gradivo za najmlajše obiskovalce ter knjige za pionirje (od 9. do 12. leta) in mladino (od 13. do 15. leta), v drugem so bile postavljene knjige, namenjene odraslim uporabnikom. V letu 2017 je KS Solkan za širitev knjižnice

preuredila še en prostor, dobrih 17 m², kjer se nahaja strokovno gradivo za odrasle.

V knjižnici je na voljo nekaj več kot 17.000 enot knjižničnega gradiva in je dobro obiskana tako zaradi ustrežljive knjižničarke kot dostopnosti gradiva.

Ob obisku drugih krajev se ljudje vedno radi primerjamo, in sedaj ko so odprle vrata nove podružnične knjižnice (Miren, Branik ...), ki jih seveda podpirajo lokalne skupnosti, zaznavamo, da se je za širitev knjižnice, izboljšanje pogojev delovanja in dostopnost (o sodobni, prijetni opremljeni ne bi izgubljali besed) za knjižnico, ki sodi med najstarejše, ni naredilo veliko oz. malo (zadnja sprememba se je z muko zgodila 2017).

Knjižnica nima na voljo čitalniških mest za branje, srečevanje, učenje, niti za prireditve, prav tako ni na razpolago računalnika za iskanje po knjižničnem gradivu.

Glede na bogato zgodovino kraja bi lahko bili urejeni spominski kotički solkanskih literatov, neke vrste "Rastoča knjiga solkanskih avtorjev".

O knjižnici ničesar ne zasledimo niti na spletnih straneh KS Solkan.

Ko in če knjižnico obiščejo otroci iz OŠ Solkan, se vanjo komaj stlačijo,

prav tako predstavlja problem dostopnosti za starejše in invalide.

Ob 40-letnici njenega delovanja bi vendar veljalo razmisliti in se pogovoriti o iskanju novih možnosti, mogoče selitvi v spodnje nadstropje stavbe KS Solkan in dodajanju manjkajočih vsebin, ki bi omogočale, da bi knjižnica ne obstala zgolj na nivoju izposoje knjig, kajti izgovor, da je centralna knjižnica blizu ne bi smel omejevati njenega razvoja.

Darinka Kozinc

Literarni večer na Mostovni

V okviru poletnih prireditev v Mestni občini Nova Gorica je Goriški literarni klub GOvoRICA pripravil literarni večer posvečen pesniku Nevinu Birsi ob njegovi 20-letnici smrti.

Nevin Birsa se je rodil v Braniku, kjer je tudi pokopan. Izdal je šestnajst pesniških zbirk, pred izidom je antologija njegove poezije, dana je tudi po-

buda za postavitve spominske plošče.

Bojan Bratina, nekdanji ravnatelj novogoriške gimnazije ter literarni kritik, je kot dober poznavalec Nevinove poezije predstavil pesnika in razčlenil njegovo dokaj zahtevno poezijo, posvetil se je tudi ljubezenskim pesmim, posvečenim Lidiji. Birso je označil kot »samoniklega in ustvarjalnega oblikovalca pesniške besede«, njegovo poetiko pa je zaradi novih jezikovnih povezav poimenoval kar »birsovsko«.

Člani Goriškega literarnega kluba so pripravili recital Birsove poezije, ki jo je "odbrala" Darica Leban, kantavtorica Sabina Vostner pa je ob kitari zapela eno izmed svojih uglasbenih pesmi.

V drugem delu večera so člani GOvoRICE predstavili še literarna dela, ki bodo izšla v letu 2023 ob finančni podpori kluba pri založbi Volosov hram. Izšlo bo pet knjig – zbirke kratke proze Milana Petka Levokova, Darice Leban, Sabine Vostner, Ljube Krušič in Darinke Kozinc.

Darinka Kozinc

Uspeha avtorice iz Solkana

Darinka Kozinc je na 51. literarnem natečaju revije Mladika prejela drugo nagrado za zgodbo Časovne sledi, v katerih se je dotaknila tudi dogodka med 2. sv. vojno, ki dobi epilog v današnjici.

Revija Sodobnost je na literarnem natečaju za najboljšo kratko zgodbo uvrstila med enajst finalistov njeno zgodbo Prepletanja.

Čestitamo!

1.500 €
POPUSTA

1.000 €
POPUSTA

S-CROSS

HYBRID

VITARA

OBA Z VKLJUČENIM 10-LETNIM JAMSTVOM

Kombinirana poraba goriva in izpusti CO₂ po WLTP meritvah: 5,3-6,1 l/100km in 120-137 g/km, emisijska stopnja: EURO6, specifična emisija dušikovih oksidov (NOx): 0,0122-0,0209 g/km, trdi delci: 0,00025-0,00027 g/km, število delcev: 0,88-1,03E11/km. Ogljikov dioksid (CO₂) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM10 in PM2,5 ter dušikovih oksidov. Vse nadaljnje informacije o specifični porabi goriva in specifičnih emisijah CO₂ iz novih osebnih vozil najdete v Priručniku o varčni porabi goriva in emisijah CO₂, ki ga lahko brezplačno pridobite pri pooblaščenem SUZUKI partnerju in na spletni strani www.suzuki.si. Slike so simbolične.

* Velja za 1.4 BOOSTERJET motor (motor s hibridno tehnologijo in turbinskim polnilnikom).

Avto Vuga d.o.o.
Partizanska 55,
5000 Nova Gorica

Prodaja vozil: 05/33 33 444
Servis vozil: 05/33 33 440

Utrip kraja

Izdelava kalonce in informativne table o cerkvi sv. Roka

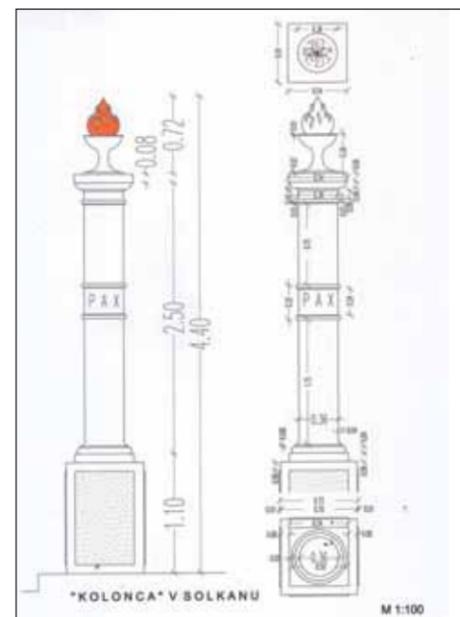
V okviru sedanjega sveta krajevne skupnosti deluje komisija za ohranjanje naravne in kulturne dediščine Solkana, ki jo vodim. Člani komisije si prizadevamo, da bi ohranili oziroma obnovili del solkanske dediščine, kar je še ostalo. V načrtu imamo, da bi v tem mandatu postavili nekaj obeležij na pokopališču v spomin na nekdanjo pokopališko cerkev sv. Roka, da bi obnovili eno od nekdanjih kalonc na Goriščeku (Soška cesta), ovrednotili naravno in arhitekturno lepoto solkanskih izvirov z obnovo le-teh, radi bi postavili informativne table, ki bi domačine in obiskovalce spominjale na nekdanje zanimive stavbe, ki so nekoč stalu v kraju, in na znamenite Solkance. Želimo si vzpostaviti sodelovanje z goriškim muzejem, da bi zlasti v Villi Bartolomei bile razstave, povezane s krajem in da bi lahko tudi njen park uporabljali za zunanje pri-

reditve, kot so: literarni večeri, pogovorni večeri, mini koncerti. Prizadevamo si za večjo prepoznavnost našega kraja.

Verjetno bomo že do konca tega leta izpeljali dva projekta. Prvi je postavitve kopije ene od že omenjenih kalonc, katere investicijo smo potrdili na Svetu KS. Kalonci sta bila dva okrogla kamnita stebra, ki sta od leta 1826 označevala začetek božje poti na Sveto Goro. Izraz prihaja iz italijanske besede »colonna« (steber). Solkanci so ju poimenovali »kalonce« in ne »kolonce«. Bila sta visoka kake tri metre. Na vrhu sta bila zaključena z dorskima kapiteloma, na katerih sta stali dve kamniti vazi s plamenicama. Kalonci sta bili poškodovani med prvo vojno, nato so ju dokončno poškodovali nekateri mimovozeči vozovi. V 30 letih prejšnjega stoletja so s širitvijo ceste dokončno odstranili njune

ostanke. Načrt za novo kalonco je pripravil arhitekt Vinko Torkar. Stala bo blizu materinskega doma, na stičišču nekdanje ceste za na Sveto Goro in ceste, ki vodi na pokopališče. Nova kalonca bo, kot si je zamislil arhitekt Vinko Torkar, simbolizirala vhod v predprostor pokopališča. Nosila bo napis PAX-MIR, ki bo obiskovalcu sporočal, da vstopa v posvečen prostor, hkrati pa nas bo tudi spominjala na vse strahote vojne, ki so v preteklosti prizadele naš kraj in opominjala, da mir tudi za Evropo ni več nekaj samoumevnega, kot vidimo na primeru grozljive vojne ob ruski agresiji nad Ukrajino. Kalonca bo vsekakor pomemben doprinos k delno izgubljeni identiteti kraja. Bo tudi okras kraju. Stala bo na trasi načrtovane pohodniške poti na Sveto Goro, ki bo v duhu GO EPK 2025 čezmejno povezovala dve Gorici in Solkan. Kalonco bo izdelal kamnosek Mužina iz Sela. Ob postavitvi le-te bomo uredili razsvetlavo na Soški cesti.

Drugi manjši projekt, ki ga bomo izpeljali v tem letu, je vzpostavitev predstavitve zgodovine nekdanje pokopališke cerkve svetega Roka na že obstoječi informativni tabli na mrliški vežici. Predstavitve bo pomembna, saj bo obiskovalcem predstavila začetek sedanjega solkanskega pokopališča, ki je nastalo prav v času kuge, ki je razsajala na Goriškem leta 1682 in prizadela tudi Solkan. Nekaj let kasneje, 1689, so Solkanci pod vodstvom goriško-solkanskega župnika Janeza Križaja postavili pokopališko cerkev, posvečeno zavetniku proti kuž-

nim boleznim – svetemu Roku. Cerkev je živela s krajem. V njej so potekale pogrebne maše, letne procesije. Na Goriščeku je bila navada, da so na god sv. Roka, 16. avgusta, kuhali orehove štruklje. Pri cerkvi so se zbirali tolminski puntarji. Cerkev je bila poškodovana med prvo svetovno vojno, a nato obnovljena. Poškodovana je bila tudi med drugo svetovno vojno ob bombardiranju Solkanskega mostu. Po vojni je imel solkanski župnik že vse pripravljeno za obnovo, a so takratne okrajne oblasti odločile, da jo bodo podrle z izgovorom, da pridobijo nekaj več grobov. Cerkev je bila podrta leta 1955. Da se spomin nanjo ne izgubi, bomo predstavili njeno zgodovino v obliki kratkega teksta in fotografij.

Jernej Vidmar Bašin
Načrt: Vinko Torkar

S sukenščino jim je polepšala dan

V juniju je stanovalke in stanovalce Doma upokojencev Nova Gorica, ki vsako sredo uživajo v družabnem dogodku pod svojo mogočno lip'co, razveselila izjemna gospa, Solkanka ga. Katarina Vuga. Nasmejana in polnokrvna *Sukenka* nam je predstavila svojo knjigo o solkanskem narečnem govoru *Sukenščina še živi* in že tako barvito in zanimivo predstavitev začinila z duhovitimi anekdotami in humornim skečem *Nona v ambulanti*, kar je nasmejalo celotno publiko. Še posebej so se izvirnega *sukenskega* govora razveselili Solkanci, ki so poskušali ga. Katarino Vuga s kakšnim težkim narečnim izrazom vsaj malo zmesti, a se je izkazalo, da je vendarle pretrd oreh, saj je znala v knjižno slovenščino prevesti še tako težko narečno besedo. Uživali pa niso le *Sukenci*, ki jih je v domu kar nekaj, ampak prav vsi prisotni. Ob njenem izvajanju v pristni solkanščini smo se pošteno nasmejali; a ne le to, s spoznavanjem novih narečnih besed smo dodobra razmislili svoje možgane, okrepili

telo in duha in se prepustili nalezljivi dobri volji ga. Katarine Vuga. S stanovalci in stanovalkami Doma upokojencev Nova Gorica smo zapeli, se v mislih zavrteli in se sprostiti. Zdelo se je, da je s Katarino prišla tudi tista sveža soška sapica, ki nas je kot val osvežila in navdihnila. Za njen nepozaben obisk smo zelo hvaležni in upamo, da nam bo še kdaj tako pristno in sproščeno polepšala dan.

Tina Krog, strokovna delavka v Domu upokojencev Nova Gorica

Strokovne delavke v Domu znajo z lično izdelanimi plakati nekaj dni prej opozoriti svoje varovance na dogodek, ki se obeta, tako da se varovanci lahko že vnaprej pripravijo na doživetje. Prav tako jim postrežejo s kavo in sladoledom, tako da je dan res izjemen. V veselje mi je bilo, da sem doživela življenje v domu tudi s te plati. Videti je, da osebju ni vseeno za počutje svojih pacientov. Presenetilo me je izvirno vabilo na soočenje s *sukenščino*.

Katarina Vuga

Pred domom pod lipco 📷 Tina Krog

Utrip kraja

Praznik v Pevmi je potrdil povezave s Solkanom

Letošnje praznovanje vaše zavetnice sv. Ane, ki je potekalo v dneh na koncu julija, je v Pevmi postreglo tudi s kulturnim večerom, ki sta ga oblikovala dva dogodka. Najprej so v prostorih Krajevne skupnosti Pevma, Štmaver in Oslavje v Pevmi odprli dokumentarno razstavo o kolesarskem

Jurij Uršič – Tokio, oktober 1964

asu Juriju Uršiču, ki je leta 1964 na Olimpijskih igrah v Tokiu zasedel drugo mesto in za Italijo osvojil srebrno kolajno. Omeniti gre, da je bil kolesar Uršič sin slovenskih staršev in se je rodil v Doberdolu leta 1942. Po vojni se je družina preselila v Kojsko v Goriških Brdih, kjer je Jurij obiskoval štiri razrede osnovne šole. Leta 1954 so se Uršičevi zopet selili. Najprej so nekaj mesecev živeli v Pevmi, nato pa v Gorici, kjer se je mladi Jurij pričel ukvarjati s kolesarstvom. Bil je nadarjen kolesar in je hitro napredoval. Zaradi prirojene eksplozivnosti se je posebno izkazal v hitrostnih preizkušnjah na dirkališčih, tako da ga je italijanska kolesarska zveza uvrstila na seznam tekmovalcev za olimpijske igre na Japonskem. Tam je v zasledovalni vožnji na 4 km nizal zmago za zmago in se uvrstil v finale, kjer pa ga

je za nekaj centimetrov premagal češkoslovaški kolesar Jirři Daler. Tretji je bil Preben Isaksson iz Danske.

Poleg uspeha na Olimpijskih igrah v Tokiu je bil Uršič trikrat italijanski prvak v zasledovalni vožnji za amaterje (v letih 1965, 1966 in 1967) ter tretji na svetovnem prvenstvu leta 1966 v Nemčiji. Leta 1965 je na olimpijskem kolesarskem dirkališču v Rimu dosegel nov svetovni rekord za amaterje. Uspešno je leta 1965 nastopil tudi na etapni kolesarski dirki po Jugoslaviji. Po letu 1967 je na žalost kmalu opustil tekmovalno kolesarstvo. Zaradi značajne skromnosti mu najbrž ni uspelo dojeti strogih delavnih navad in sprejemati krutih in včasih nečloveških pravil profesionalnega športa. Najprej se je zaposlil kot mehanik v eni od goriških popravilnic koles, nato pa je službo našel kot pomožno osebje v goriški bolnišnici. Umril je 8. oktobra 1982 v Gorici, ko mu je bilo komaj 40 let.

V drugem delu pevmskega večera pa so si prisotni ogledali dokumentarec o Skrivnostih izvirov v Solkanu. Avtor filma je Miran Brumat iz Solkana, zanimivemu prikazu pa so za pevmski večer dodali še filmski zapis o starem lesenem mostiču, ki je povezoval bregova Soče med Solkanom in Štmavrom. Gre za zanimivo zgodbo, ki se je začela daljnega leta 1910, ko so zgradili to brv in jo slavnostno predali svojemu namenu. Prej je namreč povezovalno vlogo med bregovima opravljal čoln, ki pa ni vozil, ko je voda bila previsoka. Prva svetovna vojna je mostič uničila in so ga v po vojnem času za silo popravili, a ga je deroča voda kmalu odnesla. Ponovno je ljudi preko Soče začel prevažati čoln. Ta čoln je med nekim neurjem potonil in se zagostil na dno reke. Njegove ostanke so s prostovoljno akcijo pred nekaj meseci "rešili" Štmaverci in ga potegnili na suho. Sedaj ga bodo popravili in ga razstavili nekje v Štmavru. Zgodbo o mostiču in čolnu, ki so

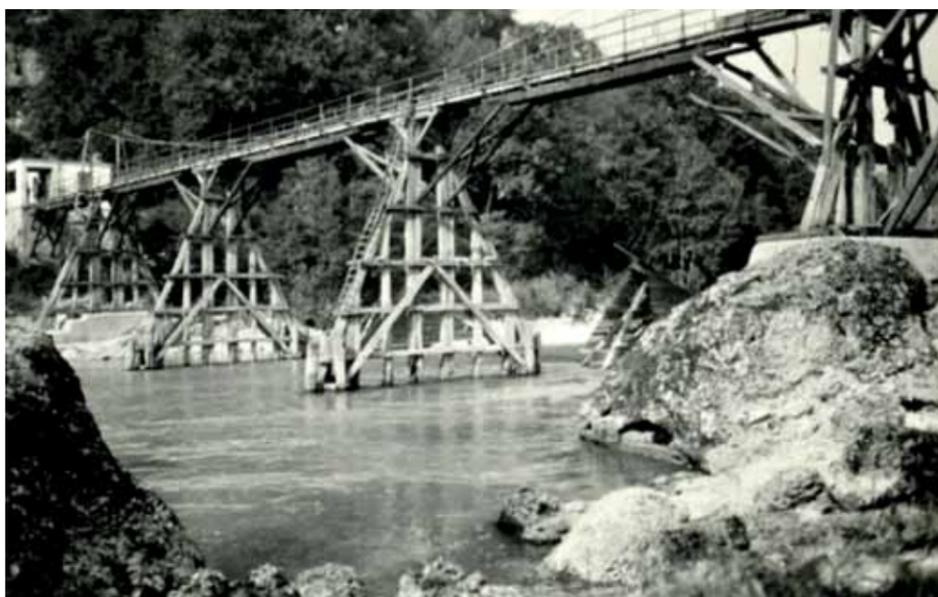
»Reševanje« ostanke »barkarole«

mu pravili »barkarola«, so v filmskem zapisu pripovedovali ljubitelji krajevne zgodovine: Andrej Černe iz Solkana, Vili Prinčič iz Pevme ter Lovrenc Peršolja iz Štmavra. Tudi ta film je posnel Miran Brumat. Taki dogodki nedvomno prispevajo k utrjevanju vezi med bregovima in med ljudmi, ki ju naseljujejo. Pri tem si velja zapomniti, da sta pred leti obe krajevni skupnosti

podpisali listino o prijateljstvu in sodelovanju; septembra 2005 so listino podpisali v Solkanu, februarja 2006 pa v Štmavru.

Dneve praznovanja v Pevmi je dopolnil še dobro obiskan odbojarski turnir in pa slavnostna nedeljska maša s procesijo okrog cerkve ter z družabnostjo med vaščani. Tudi slavnostno pritrkovanje ni manjkalo.

Vili Prinčič

Mostič je povezoval Solkan s Štmavrom.

DOMINO SISTEMI Računalniške storitve d.o.o.
Klementa Juga 7, 5250 Solkan

Tel: 05/ 33 33 670, e-mail: info@domino-sistemi.si

Računalniška oprema in storitve po vaši meri:

- ✓ Prodaja in servis računalnikov in druge opreme najboljših blagovnih znamk (HP, Lenovo, Dell, Asus...)
- ✓ Strežniki za mala in srednja podjetja
- ✓ Licenčna programska oprema (Microsoft, Autodesk, Adobe ...)
- ✓ Vzdrževanje IT omrežja in sistemov
- ✓ Protivirusne rešitve, požarne pregrade
- ✓ Izdelava varnostnih kopij podatkov
- ✓ Reševanje izgubljenih podatkov z okvarjenih diskov
- ✓ Delo na daljavo

Pozdravljen, september

Po počitniškem avgustu pride znova september in z njim začetek novega šolskega leta. Priprave nanj so stekle že v aprilu in maju, tako da smo vsebinsko zasnovano imeli pripravljeno pred koncem preteklega šolskega leta.

S spremembami zapiha tudi nov veter. In spremembe imamo. Razvojni načrt, ki smo ga oblikovali v preteklem šolskem letu, je zaživel, kar pomeni, da se nadgrajuje, v posameznih delih dopolnjuje ter preoblikuje.

Prioriteta je bila in bo tudi v prihodnje povezovanje: med učenci, med

tutom za javno zdravje, posameznimi zavodi v MONG, kot so: Zdravstveni dom in Mladinski center, s pomočjo katerih oblikujejo delavnice preventive za učence od 1. do 9. razreda, Kulturni dom, SNG, Mestna galerija ... ter KS Solkan in podjetji znotraj samega kraja.

Prijavili smo se na več razpisov in tako postali: Zdrava šola, Kulturna šola, Evropska točka za nadarjene, potrdili so nas v Erasmus+ in več projektih v okviru MIZŠ in ZRSŠ.

Naša skupna želja je stopiti naprej – skupaj.

stopnji imamo od 6. do 9. razreda tri oddelke v vsaki generaciji. V okviru rednega pouka potekajo dodatne ure slovenskega jezika za učence priseljence ter dopolnilni in dodatni pouk za vse, ki ga potrebujejo. Dejavnosti za nadarjene in zainteresirane učence bodo potekale po pouku.

Učitelji v svoje delo uvajajo nove strategije učenja, spreminjajo se učilnice in drugi šolski prostori z željo po večji interakciji in vključenosti. Po več letih vas bosta na vhodu v šolo pozdravila dežurna učenca.

Anketa, ki smo jo izpeljali med starši, učenci in zaposlenimi, je pokazala, da so spremembe spodbuda za razvoj šole in si jih želijo vpeljati postopoma. Vsi trije udeleženci anketiranja so s svojimi odgovori pripomogli k oblikovanju novega letnega delovnega načrta, prav tako so skupaj z lokalnim okoljem vključeni v samo izvedbo projekta Zdrava šola ter aktivno sodelovanje pri vseh ostalih.

Kaj je tisto, kar nam povzroča skrbi? Letošnje poletne nevihte in neurja so samo potrdila, da je zgradba OŠ Solkan potrebna večjih popravil in obnove. Nujna je sanacija strehe, sploh njene ravne površine, ter sanitarij. Učilnice, ki jih imamo v mansardi stare šole, bi se morale preseliti v novo sezidan del šole, ki ga čakamo kar nekaj let. Poleg naštetega bo tudi kuhinja zahtevala našo pozornost. Delno smo že sanirali v neurju polomljena drevesa. Dokonča sanacija bo izvedena do konca septembra v sodelovanju s CZ Nova Gorica in podjetjem Želva.

Trudimo se po najboljših močeh. Oblikovali bomo učilnico na prostem, v okviru izbirnih predmetov uredili okolico šole in vrt, predvsem pa skrbeli za skupno dobrobit in spoštljivo klimo.

Med počitnicami nismo mirovali. Izvedli smo večja investicijska dela (menjava vrat, montaža klimatskih naprav, menjava in popravilo plinskih cevi v kuhinji, oblikovanje senzorične sobe se zaključuje, nastaja raziskovalna soba in bo zaključena do konca oktobra ...) na podružnicah in matični šoli. Nismo pa spregledali niti stiske vrtcev in šol na poplavnih območjih. Povezali smo se z OŠ Šmartno pri Dreti in njihovim vrtcem ter jim podarili in pripeljali šolsko opremo, ki je mi, zaradi zmanjšanja števila oddelkov, ne potrebujemo. Tako so otroci vrtca in učenci šole dobili stole, mize, garderobe, ležalnike, blazine in igrače. Gasilci PDG Nazarje so nas odpeljali na kmetijo, ki leži ob reki Dreti, kjer smo odstranjevali naplavine, urejevali strugo reke in na novo postavili ograjo na pašniku za ovce. Žagali smo veje in drevesa, prenašali in odstranjevali kamenje ter druge naplavine, zabijali kole v zemljo, vlekli žico ... in bili hvaležni.

Odziv ljudi je težko opisati. So solze, ampak je tudi smeh. In v ta smeh naj vas pospremi izjava gospodarja kmetije, ki je dejal, da si nikoli v življenju ni predstavljal, da bodo ogrado za ovce postavljali učitelji iz Solkana.

Letošnje poletje je bilo ena velika preizkušnja za vse. Od nas se je tiho poslovila krasna sodelavka. Veliko prekmalu. Njena pozitivna naravnost, smeh, besede, delo z otroki, odnos s sodelavci, ostajajo med zidovi šole in v nas samih. Tudi za to smo hvaležni.

Zato verjamem, da zmoremo delati korake, majhne ali velike, v pravo smer. Skupaj.

*Heidi Jakopič,
pomočnica ravnateljice OŠ Solkan*

generacijami učencev, med zaposlenimi, z lokalno skupnostjo in tudi širše, onkraj naših meja.

Poudarek bo na varnem in spodbudnem učnem okolju, mreženju šol in vrtcev, prepoznavanju in preprečevanju nasilja, digitalnem opolnomočenju, razvoju pismenosti in kulture sobivanja. Tesno sodelujemo z Ministrstvom za šolstvo, Zavodom RS za šolstvo, Javnim skladom za kulturne dejavnosti in Nacionalnim inšti-

V letošnjem šolskem letu imamo v celotnem zavodu OŠ Solkan razred manj tj. 28 oddelkov in skupno nekaj čez petsto učencev. NA POŠ Trnovo imamo dva kombinirana oddelka in skupno 12 učencev, na POŠ Grgar imamo kombiniran 1. in 2. razred ter samostojne 3., 4. in 5. razred z 52 učenci. Na matični šoli imamo od 1. do 5. razreda po dva oddelka, s tem da nam število učencev z vsakim vpisom v 1. razred pada. Na predmetni

Etwinning projekt

V šolskem letu 2022/2023 smo na šoli izvajali mednarodni eTwinning projekt z naslovom PRAVLJICE &

UMETNOST (A fairy tale & ART) z učenci 3. b v času podaljšanega bivanja pod mentorstvom učiteljice Erike

Grosar. Projekt smo sooblikovali skupaj z OŠ Alojza Gradnika Dobrovo ter z dvema turškima šolama.

Projekt je bil osnovan na treh glavnih ciljih: spodbujanje branja, pisanja in likovnega ustvarjanja.

Med šolskim letom so potekale številne dejavnosti. Učenci so rokovali z različno IKT-tehnologijo, zanimivimi spletnimi orodji in aplikacijami ter pri tem spoznavali varno rabo interneta. Med partnerskimi šolami smo si izmenjevali različna gradiva, videoposnetke, fotografije in pravljice. Učenci vsake šole so napisali in ilustrirali svojo skupno pravljico.

Naši tretješolci so napisali in ilustrirali zgodbo o kajakašu – O dečku, ki je postal kajakaš, ki je bila razstavljena v šolski avli.

Najlepši del pa je bil, ko smo vse šole skupaj soustvarjale in ilustrirale skupno pravljico preko spletnega orodja – Najbolj super kužek na svetu.

Pripovedovala je o psu Alexu, ki je šel na otok in doživel veliko dogodivščin ter se na koncu srečen in obogaten vrnil domov.

Za konec je vsaka partnerska šola izdelala bralno hišico, ki spodbuja branje.

Naša je postavljena ob vrtcu pod mogočnimi platanami.

Projekt smo zaključili z razstavo v šolski avli in prispevkom na spletni strani šole ter v lokalnem časopisu. Projekt je bil nagrejen z nacionalnim znakom kakovosti.

Erika Grosar

Učenci 3. b PB z najljubšo knjigo

Novo šolsko leto, nove zgodbe in nova znanja

Prvošolci in njihovi starši so prisluhnili kulturnemu programu v avli OŠ Solkan

Prvi šolski dan na OŠ Solkan je bil poln vznemirjenja, pa tudi poln pričakovanj, tako med učenci, učitelji in starši. Na šolskem igrišču smo s pogledi iskali znane obraze, da smo si prijazno pokimali, se nasmehnili ali kar objeli. Po nagovoru ravnatelja, g. Gorana Bezjaka, so učenci od 2. do 9. razreda skupaj z razredničarkami odšli v razrede. Učence na POŠ Trnovo in POŠ Grgar je pozdravila pomočnica ravnatelja, ga. Heidi Jakopič.

Prvi šolski dan je bil posebno doživetje predvsem za 45 otrok, ki so prvič prestopili šolski prag. Njihov nemir in negotovost smo skušali zmanjšati s kulturnim programom, ki so ga pripravili drugošolci, ter z vzpodbudnimi besedami ravnatelja in

predstavnika MONG, g. Tribušona. Prvošolce so obiskali tudi predstavniki RADIA 1; podarili so jim praktična darilca. Še največje presenečenje pa so jim pripravili učenci 9. razredov, ki so jih pospremili v njihove matične učilnice. Lepo je bilo videti skupaj učence, ki komajda začenjajo pot na OŠ Solkan, in učence, ki nas bodo konec šol. leta zapustili.

Otroci, začjenja se pustolovščina novih odkritij. Vsak začetek je namreč priložnost za nova spoznanja, izkušnje in rast. Tisto, kar se boste naučili, lahko jutri spremeni svet, kajti znanje je zaklad, ki svojega lastnika spremlja povsod.

Boža Hvala

Tina Skok, Erika Grosar

Učiteljici Jani Klavora v slovo

Eden izmed staršev je na facebooku napisal: »Zvezde so dobile svojega angela, mi pa najlepšo, najnežnejšo in najtoplejšo zvezdico.«

Ob koncu julija je Janine družinske člane, prijatelje, sodelavce, učence in starše potrla žalostna vest, da je ni več med nami. Za trenutek se nam je ustavil čas. V naših srcih je ugasnil žarek upanja, da se bo nekega dne Jana spet vrnila med nas. Izguba ljudi, ki smo jih imeli radi in smo jih spoštovali, nas vedno preseneti, razžalosti in ovije v razmišljanje o smislu življenja, o našem poslanstvu in medčloveških odnosih.

Jana Klavora je ključni del svojega življenja preživela kot učiteljica na OŠ Solkan, natančneje od leta 1993. Na šolo je prišla še mlada, na začetku svoje profesorske kariere. Bila je tista, ki nas je s svojim entuziazmom in pedagoškim žarom, s svojim širokim znanjem in v sebi prirojeno ljubeznivostjo do vsakogar, vsakodnevno navduševala.

Pogumno se je soočala z novimi izzivi, ki jih je prinašalo službeno in zasebno življenje. Skupaj smo gradili in ustvarjali, se spopadali s težavami in se veselili zmag, se povezovali na raznih srečanjih, izletih, zabavah, pa tudi skupaj delali in prenašali bremena, ki jih prinaša nenehno razvijanje in posodabljanje ustanove, kot je naša.

V marsičem je orala ledino. Bila je med prvimi učiteljicami na naši šoli, ki so se poglobljeno lotevali uvajanja devetletne osnovne šole. Uspešno je sodelovala v številnih domačih in tujih projektih. Njena prioriteta je bila vedno učenčevo dobro počutje v razredu, ki je povezano tudi z otrokovo samopodobo. Vedno se je razdajala za otroke in skrbela za njihovo rast in napredek, za kar ji bomo vedno hvaležni tako zaposleni kot tudi njeni učenci in starši. Generacije, ki so šle skozi njene roke, od razrednega pouka do podaljšanega bivanja, se je bodo spominjali kot ljubečo, nežno in srčno učiteljico, ki jim je bila kot druga mama.

Vsi njeni prijatelji, sodelavci in znanci se je bomo spominjali kot zgledno pedagoško delavko, polno ljubezni in neizmerne človeške toplote, angelske lepote in prijazne besede.

Človeško življenje je nepredvidljivo in polno preizkušenj. Tudi življenjska pot naše Jane, čeprav mnogo prekratka, je bila takšna. Marsikaj od tega nam je zaupala, veliko pa je tudi zadržala zase in nosila ves ta čas v sebi. V boj s kruto in zahrbtno boleznijo je stopila hrabro in odločno, kot v številne druge izzive do tedaj. Vsi smo verjeli in upali na najboljše. Žal

Iz družinskega arhiva

je usoda tokrat hotela drugače. Tako smo se 28. julija še zadnjič poslovili od nje v Bovcu, v kraju, na katerega je bila tako ponosna in ga je imela tako zelo rada. Tu bo našla tudi svoj večni mir.

V naših vrstah je pustila ogromno vrzel, doma med svojimi najdražjimi pa globoko rano. Solkanska šola je z njo izgubila vrhunsko učiteljico, dobro kolegico in človeka z veliko začetnico, ki je vedno znala prisluhni sočloveku in ga z veliko srčnostjo in navdušenjem opogumljati.

Počasi bomo sicer dojeli, da je ne bo nikoli več med nami – toda spomin nanjo in njene zasluge bo ostal za vedno. V imenu sodelavcev, učencev in njihovih staršev ter v svojem imenu se ji zahvaljujem za vse, kar je dobrega storila za OŠ Solkan. Vem, da jo bomo zelo pogrešali. Ohranili jo bomo v svojem srcu in lepem spominu.

Erika Grosar

Ilustracija: Ana Zavadlav

Kaj je pravzaprav uspeh?

Pogovor z Iztokom Bizjakom, direktorjem družbe Gonzaga d.o.o.

Družbo Gonzaga d.o.o., ki jo odlikujejo dobri finančni rezultati ter stalna rast dodane vrednosti in dobička, vodi direktor Iztok Bizjak, po profesiji sicer strojni inženir. Leta 2009 je podjetje dobilo nagrado GZS za izjemne gospodarske in podjetniške dosežke med malimi družbam. Tudi po izvoznih merilih in internacionalizaciji se Gonzaga kot malo podjetje uspešno uveljavlja, med drugim z že realiziranim koriščenjem evropskih sredstev, prek Slovenskega podjetniškega sklada in z zasledovanjem temeljnih ciljev lizbonske strategije. Podjetje sodeluje s tujimi in domačimi univerzitetnimi in raziskovalnimi ustanovami ter je dobro vpeto v spodbujanje lokalnega okolja.

Uspeli ste na področju pohištvene stroke, kar velja še posebej poudariti, glede na to v kakšni fazi je danes slovenska lesna industrija, ki je od paradnega konja gospodarstva zdrsnila praktično na nič. Zaupajte nam, zakaj ste se kot strojnik v letu 2000 odločili, da se boste poslovno preizkusili prav na tem področju?

Z lesom sem se spoznal v firmi, kjer sem bil zaposlen kot mlad inženir. Opazoval sem in se učil, še najbolj na napakah, ki so se dogajale. Sam pri sebi sem sprejel načelo, da poslušam vse ideje, tudi od oseb, ki mi morda niso blizu. Potem se itak vodstvo odloči, kaj od tega je dobro za podjetje.

Preko poslovnih stikov sem vzpostavil kontakt z Gonzagarredi, iskali so dobavitelja in tako se je začelo.

S katerimi področji se ukvarjate v svojem podjetju in katero je v resnici vodilno?

Imamo tri enakovredna področja, tri stebre, ki imajo približno enako prometa in prihodkov. S pohištvom in drugo opremo opremljamo tri sklope objektov.

Izobraževalni del: pohištvo za šole, vrtnice, knjižnice, zunanja igrala ...

Poslovni prostori: pisarniško pohištvo

Nastanitveni objekti: hoteli, študentski domovi, domovi za upokojeence.

Spominjam se namreč, ko ste začeli z opremo šol oziroma učilnic. Na Srednji lesarski šoli v Novi Gorici smo bili tam okrog leta 1999 celo "preizkusni zajčki". Ministrstvo za šolstvo nam je na šolo poslalo vašo opremo za dve učilnici z zahtevo, da naši dijaki, kot bodoči lesarski strokovnjaki, ocenijo šolsko pohištvo. Vam je ta izkušnja pri poslu kaj koristila za nadaljnji razvoj?

O tem preizkusu takrat nisem vedel, šlo je mimo nas, hvala za informacijo (smeh). Najbrž je bilo to prvič v Sloveniji, da so uporabniki, tj. dijaki sami ocenili pohištvo, ki so ga vsakodnevno uporabljali. Ko sem bil nedavno tega na šoli, sem ga opazil v učilnici, torej je očitno dovolj trpežno, da je po 25 letih še vedno v uporabi.

Iztok Bizjak, Leo Caharija

Ko se je opravila prenova najstarejšega vrtna na Goriškem, Julka Pavletič v Solkanu, ste prav vi opremili prostore za najmlajše, tako s pohištvom kot tudi z igrali?

Ja, bilo nam je v veliko veselje, da smo prav mi lahko opremili vrtec v mojem domačem kraju.

Veliko ste vlagali v dizajn oziroma oblikovanje, sodelovali ste s priznanimi tujimi oblikovalci, vedno so vas navduševale sveže, inovativne ideje.

Drži, zavedamo se, da je dizajn proces oblikovanja in načrtovanja, ki združuje estetske, funkcionalne in čustvene elemente. Privlačen in uporaben dizajn je pomemben za zadovoljstvo kupcev, saj izboljša uporabniško izkušnjo ter krepí zvestobo strank, hkrati prispeva k uspešnosti podjetja, saj poveča prepoznavnost blagovne znamke, konkurenčnost ter končni poslovni rezultat.

Že pred leti smo si postavili ključna vprašanja: Kdo smo? V čem smo dobri? V čem smo pravi? Naš krovni slogan je "Openminded – Odprtih misli". Rešitve iščemo za kompleksne probleme in izzive strank. Naše glavne prepoznavne lastnosti pa so ravno inovativen dizajn, tehnična dovršenost in odlična storitev.

Obenem se vztrajno povezuje z raziskovalnimi in univerzitetnimi ustanovami, kar zagotovo ponuja nove možnosti in poti v razvoju podjetja?

Sodelujemo pri različnih projektih, poudaril bi udeležbo v Razvojnem centru kreativne pohištvene industrije, RC 31 (31 je klasifikacijska številka lesarstva) s sedežem v Železnikih, kjer smo se kapitalsko povezali: Murales, Alples, Mizarstvo Bolčič, Helios, Fakulteta za dizajn in več drugih. RC31 izvaja razvojne projekte, v njem so zaposleni tudi naši kadri. Sodelujemo pa tudi z Oddelkom za lesarstvo na Biotehniški fakulteti Univerze v Ljubljani, izvajali smo tudi dela na inštitutu InnoRenew CoE

Vedno ste ubirali samosvojo podjetniško pot, odlikuje vas inovativna

poslovna filozofija in preišljene odločitve. Kaj je vaše osnovno vodilo?

Osnovno vodilo lahko izrazim s starim rekom: "Ne naredi drugim tistega, kar ne želiš, da drugi naredijo tebi!" Kupci si želijo odgovornega, odprtega, prijaznega, korektnega, strokovnega partnerja in isto pričakujejo tudi zaposleni. To bi moralo veljati tudi v širši skupnosti.

Kaj je pravzaprav uspeh? Zame ni uspeh, če narediš velike projekte, ne plačuješ pa dobaviteljev, nikoli v življenju nismo ostali dožni niti evra. Po letu 2008 se je neplačna disciplina umirila, bolj se cenijo korektni in pošteni odnosi, poslovna kultura se je dvignila, vsaj za lesarsko branžo lahko tako trdim. Zame je uspeh ravnotežje v zadovoljstvu vseh deležnikov, pa tudi širše, med poslom, družino, prijatelji in v družbi.

Ko pogledate nazaj, bi morebiti naredili kaj drugače?

Zagotovo veliko. Več poudarka bi morali že od vsega začetka dati razvoju in dizajnu, se fokusirano usmerjati na tuje trge in iskanje partnerjev. Gradnja naše poslovne stavbe nas je preveč okupirala, Je sicer zelo lepa, toda proces je trajal deset let, in več sem se ukvarjal z gradnjo kot s firmo. To je bil izgubljen čas za naš razvoj.

Kaj je trenutno paradni konj vašega podjetja?

Produkti so glede na vse tri stebre v naši firmi v zgornjem srednjem razredu, kvalitetni in za korektno ceno. Glavna prepoznavna prednost Gonzage pa je to, kar smo zgradili v 25 letih, ki smo jih proslavili letos junija – naša storitev, to, kar smo – MI! Pogosto se, ko uspemo na javnem razpisu, zgodi, da investitor ali uporabniki rečejo: "Hvala bogu ste dobili vi." Mi se potrudimo na pošten in korekten način, da je posel izveden pravilno, tako so kupci zadovoljni z nami. To, kar smo, gradimo že petindvajset let! Nič ne nastane čez noč.

Še v času, ko sem bila ravnateljica Srednje lesarske šole Nova Gorica, se spominjam, da ste vedno posvečali

skrb dobrim kadrom, ki ste jih iskali med našimi dijaki. Kako pa v podjetju skrbite za zaposlene in kako spodbujate njihov strokovni, osebni in človeški potencial?

Žal je izobraženih kadrov vse manj. V podjetju se trudimo za odkrit odnos in komunikacijo med zaposlenimi. Fizično se nahajamo na treh lokacijah: v Novi Gorici, kjer je uprava in skrbimo za domači trg, v Ljubljani je izvozni oddelek, v Čepovanu pa imamo proizvodnjo, tehnologijo in logistiko. Zato se vsi srečamo dvakrat letno, spomladi v Čepovanu, pri košnji in pikniku, ter na novoletnem srečanju. Vmes pa imamo razna strokovna izobraževanja. Pohvaliti moram podporo države kompetenčnemu centru za lesarstvo – Kocles, ki jih omogoča že v četrtem projektu.

Ob neurju v Čepovanu ste imeli v obratu precejšnjo smolo. Kako vam uspeva sanacija?

Za nas je to velika preizkušnja, proizvodne hale imajo uničene kritine ali pa jih je odneslo. Uničilo nam je dve skladišči materiala. Predmeti in celi tramovi so leteli po zraku in uničevali vse, zelo tudo naše strehe. Na srečo ni bilo žrtev. Skrbelo nas je za nove stroje, ki smo jih pred dežjem pokrivali, ko ni bilo dežja pa odkrivali in delali. Sanacija strehe poteka, proizvodnja je otežena. Posledice so hude, upam, da bomo v nekaj tednih le končali s sanacijo. Hvaležen sem celi ekipi za požrtvovalno delo. Razveselila me je tudi solidarnost naših lesarjev, prejel sem veliko klicev z dobrimi željami in tudi konkretno finančno pomoč, naj samo navedem nekatere: MSora so nakazali 5000 €, Acron 5000 €, Monterko 1000 €, Sodimex Cerkno 1000 €, Srečko Ravnitan 500 €, Beles 500 €, Matic Žagar 500 € ...)

Živite v Solkanu. Kaj vas v kraju navdušuje in kaj bi spremenili, če bi lahko?

Solkan je miren in čist kraj, vseč mi je in lepo mi je tu. Pohvalil bi novo zeleno ureditev Vojkove ceste med Hermeliko in Brumatom, ki bi jo želel videti še kje.

Kaj bi še dodali za zaključek?

Veliko ljudi se pritožuje nad Slovenijo, a ko hodiš malo po svetu, se šele zaveš, kako smo pravzaprav lahko srečni in hvaležni za vse, kar imamo in nam je dano!

Darinka Kozinc

Sonja od Dominika z dolenjega konca

Profesorica Sonja Caharija (roj. Šuligoj) je poučevala na goriški gimnaziji, za kratek čas je bila tudi njena ravnateljica. Pogovarjali sva se o njenih spominih na otroštvo in mladost v Solkanu. Sonja se je rodila v Gorici leta 1936, s starši se je preselila v Solkan leta 1943, nato je z mamo, ko je bil oče v zaporu, živela na Oslavju in po vojni 1945 so se vrnila v Solkan. Sonja Caharija sodi v generacijo prvih goriških intelektualek, izobraženih v Sloveniji, ki je bila takrat sestavni del Titove Jugoslavije.

Lahko, prosim, opišete svoj prihod v Solkan.

V Solkan smo prišli tik pred razpadom Italije, leta 1943, ne spomnim se prav natančno. Starša sta me dala najprej v šolo Solkan, ki je bila seveda italijanska in tudi bolj fašistično naravnana. In prav zaradi slednjega se je oče odločil, da me raje premesti v zasebno šolo v Gorico k uršulinkam, ki je bila prav tako italijanska, vendar ne fašistična. Šola je bila privatna in starši so morali plačevati šolnino. Na isti šoli sem obiskovala tudi učne ure klavirja. Doma sem bila vzgojena v slovenskem duhu. Pred pričetkom pouka je prišla nuna (madre) in smo molili s sklenjenimi rokami, ki sem jih držala pred usti in vanje tiho molila v slovenskem jeziku, ker sem bila prepričana, da je Bog Slovenec in dober. Madre me je opozorila, naj molim na glas, češ da me ne bo Bog slišal. Pa sem se potrkala na prsa, da imam Jezusa v srcu.

Po razpadu Italije in koncu fašizma (takrat so vsi fantje iz Solkana odšli v partizane, med katerimi so bili tudi 14- in 15-letniki) so Nemci zaprli očeta, ker so na njegovem tovornjaku našli material za partizansko tiskarno na Vojskem. Moj oče je bil namreč voznik pri lastniku Tacchinu, ki je sicer vedel za njegovo delovanje, vendar je »zamižal na eno oko«. Z mamo sva takrat zbežali k noni na Oslavje, kjer so nama vsi v vasi pomagali, da sva preživeli.

Kako pa je bilo po vojni?

Takoj po koncu vojne so bili časi še vedno zelo nemirni. Kot otrok sem na Oslavju videla, kako je iz gozda prišla skupina četnikov. Naš sosed, ki je prihajal iz Gorice, kjer so bili že partizani in »slovenska oblast«, je imel kapo z rdečo zvezdo, četniki ga niso takoj ubili, ampak so ga klali kar tam na cesti. Grozljiv prizor!

Kakšen je bil splošen vtis o Solkanu?

V Solkanu je bila ena sama ulica, Svetogorska, ob kateri so bile nanižane hiše. V vsaki drugi hiši je bila mizararska delavnica, bilo pa je tudi veliko oštirjev, gostiln.

V Solkanu ste bili sosedje družine Makuc, iz katere izvira znani slikar in

grafik Vladimir. Na to družino vas vežejo lepi spomini.

Makučevi so imeli mizararsko delavnico, izdelovali so barvano kuhinjsko pohištvo. Bili so trije otroci: Vladimir, Danilo in Klara in prav slednja je postala moja prva prijateljica. Imela sem namreč kolo in spominjam se, kako mi je rekla: »Pupca, pridi k meni, imam cinglco (gugalnico) in pripelji kolce (kolo).«

Seveda sem šla z maminim privoljenjem in potem pogosto bila pri njih. Klaro so domači veliko pošiljali po opravkih in jaz sem hodila z njo. Spraševali so jo, kdo sem, zanje sem bila Sonja od Dominika z Dolenjega konca. »O,« so potem rekli, »furešti so.«

Zahajali smo tudi v Žabni kraj (Žabji kraj), kjer je tekel potok in so ženske v njem prale regut (rdeči radič). V Dor pa smo hodili po mleko.

Po vojni pa ste obiskovali osnovno šolo v Solkanu in za vas je bil to neverjeten prehod. Učitelji so v šoli govorili slovensko!

Bila sem stara devet let, mama me je dala v tretji razred. Zame je bilo veliko presenečenje, ker so bili razredi mešani (v Gorici sem hodila v dekliško šolo), tudi po starosti in ne zgolj po spolu. Mislila sem, da se mi bo zmešalo. Mi nismo smeli govoriti slovensko, potem pa pridem v šolo in učiteljica govori slovensko in je obnem še prijazna in vsi okrog mene govorijo slovensko.

Bilo je nekaj nepopisnega, lahko sem govorila slovensko, ne da bi me kdo udaril, kaznoval. Učiteljica Ana Menjeva me je iz tretjega premestila v četrti razred, ker sem po njenem dovolj znala. Omeniti moram še nepozabno učiteljico Marico Belingar, ki nas ni zgolj učila, ampak tudi vzgajala in pomagala ter pripravljala na sprejemni izpit za nižjo gimnazijo. Zaradi po-

manjkanja prostora smo se učili kar ob Soči. Vsi smo bili sprejeti, nižja gimnazija je bila v Gorici, bil je namreč čas cone A.

Najlepše ure solkanske mladine so bile prav ob Soči.

Vsako popoldne smo se peš in s kolesi odpravili na gluštarco – največjo peščeno plažo (zaradi stroge meje), ki je bila na lokaciji današnje Žogice, pomembna je bila tudi visoka skala Palača, s katere smo skakali. Ob Soči smo bili vsi: dobri in poredni, debeli in suhi ... reka nas je povezovala. Do Soče sta vodili dve stezi: *Via merda* in *Via baci e peccati*. Poudariti velja, da takrat nihče od nas ni znal dobro slovensko.

Če si bil prav priden, so dekletom posodili batelo – kajak, pod pogojem, da nisi pri veslanju »mešal kafek«. Ko si šel v vodo, si moral biti pripravljen na tunkanje in to na način, da so te pod vodo potisnili najprej s prijemom za ramo, nato so te še z nogami potisnili zelo globoko v vodo.

Gradnja elektrarne je povzročila, da je vse te lepe kotičke ob Soči zalila voda.

Solkanski študentje ste se znali prav lepo zabavati, zlasti za silvestrovo.

V hiši Boškinovih je bila pekarna, za silvestrovo seveda niso pekli, toda pri njih je bilo lepo toplo. Povabljeni so bili le izbrani iz vseh generacij. Naj samo omenim nekatere: Toni Minšček (Cesar), Tomaž Marušič (Bongo), Julij Srebrnič idr. Po ulicah Solkana se je uprizorilo kronanje cesarja. Slavilo se ga je kot cesarja, poklekali smo, se metali na tla idr.

Drug zanimiv prizor je bil, ko je Tomaž Marušič uprizoril rojstvo novega leta. Študentje medicine so bili ob njem v belih haljah in je med stekom in jokom »rodil« steklenico šampanjca, od katere smo dobili vsak zgolj en požirek.

Kaj bi še rekli za zaključek?

Naj zaključim z Vladimirjem Makučem. Še vedno je eden največjih grafikov v Sloveniji, dobil je nagrade, za katere v Solkanu še vedeli nismo. Dobiti bi moral svojo galerijo s stalno zbirko in tudi svojo pot po Solkanu po zgledu, kot so Dolenjci počastili svojega sikarja Riharda Jakopiča.

Hvala za pogovor!

Darinka Kozinc

Opomba: V času županovanja Mirka Brulca je MONG preko Goriškega muzeja izvedla prenos podarjenih likovnih del Vladimirja Makuca Solkanu, pripravil se je projekt kompleksa Vile Bartolomei, ki zajema tudi galerijo Vladimirja Makuca. Ob podpori NKBM pa je izšel obsežen katalog Makučevih del, ki so bila predstavljena na razstavi na gradu Kromberk. Projekt je bil do sedaj izveden do točke izgradnje upravne stavbe Goriškega muzeja, ne nadaljuje se tudi zaradi preselitve zaporov, čeprav ti ne ustrezajo normativom. Projekt so peljali: Andrej Malnič, ki je za izvedbo prenosa likovnih del pooblastil kustosa Breclja, Darinka Kozinc kot podžupanja, v začetku pravnega dogovora med slikarjem in MONG pa Marjan Pintar, ki je vodil oddelek za družbene dejavnosti.

KOMBI PREVOZI

031-628-580 VASJA

Pisan. Vam na kožo.

Akcijski Kia Sportage prinaša največji izbor barv tudi za najbolj izbirčne. Odpeljite ga v svoji najljubši!

Novi Kia Sportage

že od **189** EUR/ mesec Samo do odprodaje zalog!

MAS AVTOGT d.o.o.
Kromberk, Industrijska cesta 4f, 5000 NOVA GORICA,
masavto.kia.si

Izpod peresa

Kačje robidnice

Območje Krajevne skupnosti Solkan obsega večji del strnjenege naselja in dveh oddaljenih zaselkov: Šmaver in Sveta Gora. Vzhodni zaselki od Žabjega kraja do Vetrišča in onkraj Lavričeve vpadnice so ostali izven Solkana.

Železniško postajališče Šmaver je bilo zgrajeno zaradi križanja vlakov, a že pol stoletja tu nihče več ne prebiva, hiše se sesuvajo same vase. Podobno usodo je doletelo železničarsko hišo ob kolesarski stezi. Lepo grajena kamnita hiša je plen izživiljanja in uničevanja, packe in napisi v stilu neokusnih grafitov izražajo bedo početja. Očitno Slovenskim železnicam ni mar zanje, kakor jim ni bilo mar za marsikatero nepremičnino. Včasih imenitna stavba vodnega stolpa ob rotundi,

za nadomestno orodjarno Gopack-u in hrambo osmojenega vina Marinku Pintarju po velikem požaru. S tlorisom 1500m² in pročeljem z velikimi drsnimi vrati je kot nalašč za raznovrstne prireditve in predstavitve novih tehnologij iz bližnje poslovne cone. Strinjamo se, da je treba izprazniti apno v skladišču in silosu, odstraniti staro tehnološko opremo in urediti zanemarjeno okolico, vendar je to bila že naloga takratnega novega lastnika, ki je pred 23 leti prevzel Solkansko industrijo apna in nato leta 2013 ukinil njegovo proizvodnjo. Deset let je Salonit brez milosti prepustil območje hidrarne in upravne stavbe zobu časa. Lani je z Mestno občino Nova Gorica podpisal pogodbo o prodaji hidrarne z zemljiščem in izvedbo

Hidrarna

obračalnici in popraviljalnici parnih lokomotiv sredi parkirišča nakupovalnega središča Supernova, je naslednica podobne usode. Rotundo so sicer napolnili s pohištveno kramo, vendar je na zunaj bolj podobna zapuščenemu objektu brez življenja, vsa njena zanimiva funkcionalna oblika je izgubila smisel, obkrožena je z asfaltno džunglo živopisanih parkiranih pločevink. Mar ni bilo možno enkratno stavbno dediščino reintegrirati v kaj bolj pristnega, morda povezanega s kulturo, šolstvom, s filmom ali pa v njej urediti lepo tržnico, kot se spodobi za vsako mesto. Zagotovo lahko trdim, da nas bodo osveščeni znanjci spraševali, zakaj smo to dopustili. Drugod po svetu se trudijo, da bi s pametno prenovo starim industrijskim objektom vdahnili novo življenje in nove vsebine, naše občinske strokovne službe, še posebej vladajoča politična garnitura, prav tekmujejo z idejami prenove z rušitvami in prodajo dragocenega zemljišča. Kako naj si razlagam kategorično zavzetost za popolno rušenje hidrarne, ki je bila predstavljena na minulem zboru krajanov. V Iniciativi za Solkan smo se trudili, da bi novejši del stavbe ohranili, ga uporabili za namen krajanov, tudi v sklopu prestolnice kulture 2025. Armirano betonska gradnja iz prefabriciranih elementov je uporabljena za večino stavb v obrtno-poslovni coni onstran železniške proge, enako kot hala hidrarne. Večji del objekta je v zelo dobrem stanju, nudil je prostor

rušitve vseh objektov, za kar je občina porabila 1.325 milijona evrov, od tega 300.000 za rušitvena dela.

Prošnje in sestanki na temo nesmiselnosti rušenja vseh objektov so naleteli na gluha ušesa, ideja o prerazporeditvi sredstev za rušenje v sredstva za obnovo upravne stavbe in za zagon razvojne pisarne je izzval nasmeške.

Večinski lastnik Salonit Anhovo je avstrijsko podjetje Wietersdorfer Alpacem, četrtina je v lasti italijanske družbe Buzzi Unicem, borih 0,48 % imajo mali delničarji. Letos julija so na skupščini delničarjev, kjer so obelodanili 43 milijonov evrov bilančnega dobička za poslovno leto 2022 in izplačilo 10 milijonov evrov za dividende, tudi spremenili ime v Alpacem Cement. Staro ime Salonit, nekateri trdijo, da izhaja iz besedne zveze Saloni d'Italia in Cementi Isonzo, ostaja le še v zgodovinskem popisu velikih podjetij, ob Meblu, SGP Gorici, Avtoprometu ...

Ne bom se spuščal v (ne)zakonito onesnaževanje Salonita in tudi solkanske livarne, vendar me daje radovednost, ali bi lahko taka podjetja na tak način uspešno delovala tudi v matičnih državah lastnikov. Subjektivno mnenje je negativno in prav zaradi tega trdim, da bi morali Solkanci več iztržiti na račun dolgoletnega onesnaževanja, predvsem podatki o zdravju škodljivih izpušnih še vedno niso transparentni in tudi ne bodo

v prihodnje. Zadovoljujemo se z drobtinami, ko nam milostno navržejo nekaj evrov za kakšno prireditev.

Pričakoval sem, da se bodo izvoljeni predstavniki občine bolj potegovali za krajane. Več kot očitno je, da smo samo ena izmed 19 krajevnih skupnosti, pa tudi nimamo pravih solkanskih svetnikov v mestnem svetu, da bi opozarjali na slabo stanje. Komunikacija med nami in občino je bolj enosmerna, počasna v odzivih, še manj v dejanjih.

Tudi zbor krajanov je potekal bolj kot informacija o rušenju hidrarne brez možnosti diskusije. Zaenkrat se lahko le zadovoljimo s povedanim, da bo kratkoročno na območju bivše Solkanske industrije apna nastalo veliko parkirišče, predvsem za potrebe EPK2025, torej parking za avtobuse, avtodome in kombije. Večina Solkancev si želi manj prometnega toka, predvsem večjih vozil, MONG pa nam ponuja povečanje prometne obremenitve.

Iniciativa za Solkan se je nekajkrat sestala z direktorjem zavoda EPK in programskim vodjem. Še pred sestanki smo jim poslali možne projekte, ki bi se lahko izvajali v našem kraju in bi bili zanimivi za obiskovalce. Januarja sta bila še navdušena in sta nas spodbujala, po nekaj

mesecih sta obrnila ploščo in sodelovanja je bilo konec. Območje delovanja EPK je le v okolici železniške postaje in Trga Evrope, proti Solkanu se konča na Mostovni. Nekaj lepih solkanskih lokacij bodo izrabili za prenos prireditev z gledaliških odrov iz zaprtih prostorov na t. i. open air, na prosto. Tako najjavljajo balet v kamnolomu, klavirski koncert pod mostom in druge še nenajavljene prireditve, ki jih bodo improvizirano umeščali sproti, brez konsenza krajanov. Ne verjamem, da bodo Solkanci za uslugo lahko sedeli v prvih vrstah kot častni gostje. Najverjetneje bodo delavci Komunale in Želve imeli zvrhan koš dela po tovrstnih prireditvah, predvsem zvrhan koš platenk in odplak iz gradbiščnih stranišč.

Direktor zavoda EPK, Gorazd Božič, je v medijih navdušeno komentiral nastop angleške skupine Editors. Koncert se je s slovensko predskupino MRFY iz Novega mesta odvijal v soboto 2. septembra na parkirišču Rdeče hiše na sosednji strani meje. Zbodlo me je dvoje, prvič, kaj imajo angleški post punk glasbeniki skupnega s kulturo našega okolja, in drugič, velika samohvala v medijih o sposobnosti organizatorjev in natolcevanju, da je to prvi od mnogih podobnih in odmevnih dogodkov, ki jih bosta Nova Gorica in Gorica gostili

Kolodvor, fotomontaža Sašo Batič

Izpod peresa

v okviru EPK 2025. Resda je bilo čez dva tisoč poslušalcev, ampak za stoječo prisotnost so morali odšteti 46 evrov na osebo in komu mar, če v neposredni bližini mladi azijski prebežniki več mesecev čakajo na dobrohotnost italijanskih oblasti, da jih popišejo in morda ne zavrnejo.

Najbolj pa me je razburila njegova izjava, kako so degradirano območje parkirišča Casa Rossa povzdignili v prireditveni prostor za odlično obiskano prireditev. Če se vrnem na območje hidrarnne, kjer bodo uredili ogromen parking, bo potemtakem MONG iz porušenega industrijskega objekta povrnil spet v degradirano cono, parkirišče. Za prve izvajalce na koncertu predlagam naj izberejo domačo skupino Pigs Parliament.

Zakaj naslov članka Kačje robidnice? V poletnih mesecih sem se nekajkrat sprehajal po starem solkanskem jedru in opazoval hiše. Nekatere so zapuščene, druge za silo zakrpane, tretje trendovsko obnovljene. Letos so nam brez vednosti postavili še nekaj elementov urbane opreme, klopi in koše za smeti. Pod stenčasom s plakati SNG Nova Gorica sta postavljena kar dva nova smetnjaka, levo pa dve novi klopi neznanega oblikovalca. Na betonskih nosil-

cih so vodoravno pritrjene debele lesene letve za sedenje s posebnostjo, da je ena klop za dobro pest nižja od druge. Na drugi strani ceste, na mestni avtobusni postaji, pa se šopirita dve večji betonski koriti, polni odpadkov in robustnega plevela. Najbrž komunalni možje niso imeli načrta postavitve in so menili, da smetnjaki ponazarjajo slabe predstave, klopi pa so namenjene samo za opazovanje žuboreče fontane s pogledom na jezne čakajoče potnike. Pikro lahko pripomnim, da se v koših za smeti morda najdejo tudi pobude za postavitev info table z zemljevidom znamenitosti našega kraja. Moje obotavljanje po Placu me je stalo silne zadrege, nenadoma me je naključni pohodnik pobaral, kje vodi pot na Sveto Goro. Cmok v grlu. Z jecljanjem in mahanjem z roko v smeri sem mu svetoval, naj gre mimo cerkve in pod viaduktom naj ostro zavije v kreber ob ograji obvoznice, shojena pot naj bi bila dobro vidna in označena, na razpotjih naj bi bile usmerjevalne table. Čez nekaj dni sem se hotel prepričati, če sem mu izustil uporabne napotke. Odpravil sem mimo Kloštra in zavil ob obvoznici navzgor. Visok plevel je skoraj zakril stezo, pot ni označena, ni markacij, spotikal sem se ob razmetanem kamenju jajčnih velikosti – morda je bila to posledica nalivov ali kolesarjev, ki se drzno spuščajo navzdol in so si označili progo z modrimi posprejanimi označbami. Nekaj skoraj vzporednih stez vodi skozi goščavo mimo kamnoloma, ki se pošteno zajeda v nove grbine in je pogoltnil staro romarsko pot. Nad kamnolomom sem zavil levo, splasil nekaj srnjadi pred vstopom na obsežen, vzdrževan travnik na Kramarci, obkrožen z daljnovodom in plinovodom. Po široki, dobro vzdrževani makadamski cesti sem lezel proti sedlu Prevala in pogledoval v dolino. Dih jemajoči razgled na oddaljeno Sočo med Sabotinom in Sveto Goro in širno daljavo je potlačil vsakdanje tegobe. Kot nekoč bosonogi mulc sem se stegoval za črnimi robidnicami, ki so sem in

tja ob poti in nato ob stezi do vrha Svete Gore ponujale sladko zobanje. Postajal sem vedno bolj predrzen in pogolten, tudi do najtežje dosegljivih sadežev sem se hotel preriniti, bodic in trnja skoraj nisem več čutil. Hipoma sem odrevenel, debela črnica se je počasi zvijala s skale, nad njo so visele veje debelih robid. Ritsensko sem se umaknil, negotovost trenutka je lakomnost spremenila v strahospoštovanje.

Od tistega trenutka sem spet videl počaja, posejana s ciklamami, rdeče drnule so se ponujale na košatih vejah nad stezo, robide so varovale še rdeče, nezrele sadeže. Na vrhu sem se zazrl v Furlansko nižino, jezik morske gladine se je bleščal za dimnikom termoelektrarne v Tržiču, spraševal sem se, čigave so v resnici robidnice.

Miran Brumat

Andrejeve anekdote

Gospodična krava

Hmali po priključitvi h Jugoslaviji sasukanski hmetje začnli hmetavat po zgladnih saz Rusija. Tu s'jam svetavali politiki, ki nisa vjadli, zaki sa nucaja vila an grablja. Pepi Obramc je uazu traktor od hmecka zadruga. Par Cesar-

javiah u Zabjam kraji sa mjali u stali plemenskiga baka od zadruga, da je naskakavu krava.

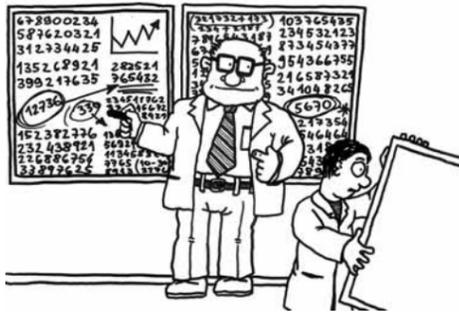
Pepi Komandic sa dobro spominja, kakua je blo, kar je pelju kravu h baku. Ku sa sli od duama ju je komaj dohitavu. Ku sa sa vračali damu, pa ju je muaru uljact za ruag, takua je bla zasrana an srečna.

Odoprl sa sejmišce na Ukmarjavi parceli, cjar ki je danas Piano bar. Tam sa an dan u tjadni predajeli an tudi kupavali žvau, še posebe prascu. Usako tolko cajta pa sa nardili tudi rastavu žvali. Nu nedjaju dopudan je prpelju soju kravu na rastavu tudi Ivan Skubin, penzjonjoran željazničar, tata od Albina Skubina. Ku ju prpelje, ga prašaja u komisiji, cja jama rodounik ot krava. On jam odgovori: »Ma kajšan rodounik, samo pogladte ju, sa je ljapa ku na gospodična. Da je bla takua ljapa, je pokimu tudi bak, prvazan za uaz od Cesarja, ki je biu naložen sas tškimi kamni na zadnjem konci. Ku je šla krava mimo njaga, je uzdigavu zadnji konc uaza, da s'ga komiç ukrotili, da ju ni naskoçu, takua

mu je bla usec. Ivan pa pruati komisiji: »Ste vidli, ki pomjani moja ljapa krava vašimu plemenskimu baku.«

Tozdjaranje

Ljata 1973, kar sa je začnlo govort o TOZD-ah, je Gospodarska zbornica organizjerala u Kuapri u hoteli Triglav diškorš o novem kontnem plani. Sas Stankotem Božjakem smo šli na seju. Politični računovodja je začnu pisat na tablu podroban kontni plan. Kar je napunu prvu tablu, je začnu pisat kontna drugu tablu, ma ju je hitro tudi tistu napunu. Kar smu mu prnesli sas pasaca še nu tablu, ma Stanko habne an mi nardi saz glavu moto pruati uratam.

Dol po štengah mi reče: »Dreja, si vidu, na pasaci je čakala še adna tabla, da ju popiše. Sa na previč čudim, da je takua na drobno tolmaču kontni plan. Kranjcam gra kajšankat magla tudi u glavu.«

Da je temu takua, povja tudi karikatura v časniki Delavska enotnost. Branjuka stoji za mizu, cjar je mjala an velik kup gruazdja. Kupc ji reče: »Bi kupu an grozd.« Ona pa si pravi: »TOZD, POZD, SOZD... grozd... pa na vjam, ki pomjani. Vjadli pa smo usi, da je:

- TOZD - Temeljna organizacija združenega dela,
- POZD - Pogodbena organizacija združenega dela,

- SOZD - Sestavljena organizacija združenega dela.

Zatua ni čudno, da je branjuka pozabla, ki pomjani grozd.

Merka na kozu

Sprevodnik korjara Lojze Žbogar je rad pravu, kakua je blo v Benečiji, kar je biu par partizanah an sa po hišah hodili po jasti za partizana. Oče Benečan je reku sinu: »Merka na kozu an tudi ne.« Kozu je rinu na vart, cjar je vidu vrzota. Oče mu nazaj reče: »Merka na kozu an tudi ne.« Ku je vidu, da ga sin ni zastuapu an je šou kozu

pruati vrzotam, je reku: »Uzou sam palcu, dau jaglu na palcu an štoknu kozla u moda.« Kozu ju je skuru proč an takua je gospodar rjašu vrzota.

Usi sa tjali sojga osla

Sprevodnik Stojan Blagonja je v Goricu prpelju sas Pirana niga cigana sas tremi kartuanastimi škatlami. Na postaji za korjara je prosu cigana Stojana, če mu za an moment povarva škatla, da njakam skuaci. Ko mu je Cigo reku, da jama u škatlah lesenā osla, je Stojan prosu, nej mu preda niga osla sas popustam. Kar sa vidli drugi šuferji an sprevodniki ta ljapa osla, sa šli usi oku škatla an tjali usak sojga osla. Reska, biljeterka na postaji za korjara, ni mogla do škatla. Zatua je šla za hrbat cigota an mu

odzad položla raku med korak. Cigo je hitro otskoçu an nardu prostor, da je pršla tudi Reska do sojga osla.

Hušanje

Impjegata u naši pisarni – skuaznju je hodu u soju pisarnu tudi naš kapo Stanko Božjak - sa doskat debatjrale, kakua bi shujšala. En dan sa Stanko ustavi an reče: »Pupa, zde berem na bukvu od niga taljanskiga filozofa, ki piše, kakua narbol hitro zgubiš kilu. Kar pridem do konca, vam bom use tu lepua rastolmaču.« Povu je še, da tu na velja za Dreju, ki je numalo presuh. Kludja saz Grgarja ga je večkat

prašala, kadaj bo pršu do konca bukvi. No jutro sa je Stanko parsmeju u pisarnu an reku: »Pupa, sam prebrau bukvu do konca an spoznu, da je tudi taljanski filozof zapisu tu, kar usi že vjamo, da čičeš shujšat, muareš menj jast.«

Andrej Černe
Gorazd Perko, ilustracije

Jezikovni kotiček

Nisem še videla **torte s češnjo** na vrhu in vi verjetno tudi ne, zato tudi ni nobene potrebe, da si izposojamo tuje reke in pregovore. Uporabljajmo raje svoje, kot na primer: **Prijatelja spoznaš v nesreči, V slogi je moč ali Povsod je lepo, najlepše je doma**; zelo dobro smo pred nedavnim spoznali **hudo uro**, ki je prišla **kot strela z jasnega** in je marsikdo **ostal brez strehe nad glavo** ali še huje **na nagi riti**; za prizadete pa upajmo, da se ne bodo **obrisali pod nosom** za evropska sredstva ali **ostali na cesti**. Tista 'češnja' me vedno **pogreje**, ko jo slišim, a ko bi le bila le ta. Poleg **sprehajati psa, deléžnikov** ali celo **déležnikov, zmagati tekmo, konsultirati** in **kontaktirati** koga, **stiki z javnostmi** se zadnje čase pojavlja glagol **pohitrili** – v smislu pospešiti. Še nekajkrat ga bomo izrekli, pa bo naš; toliko hitreje, če ga bomo slišali od kakšne pomembne osebe na gospodarskem ali političnem obzorju. Tako gre to v jeziku! Kaj pa **krompirjeve počitnice**? Če so otroci v nemško govorečih deželah pomagali pobirati krompir oktobra, naj ga le. A pri nas se ga pobira mnogo prej, zato bi šolajočim moral zadoščati izraz **jesenske počitnice**. Pri svojem jeziku moramo **biti** ves čas **na preži**, saj ga večji od nas marsikdaj ignorirajo. Tako te lahko nov telefon, ki si ga kupil v Sloveniji, nagovori v hrvaščini in Mobitelov prodajalec trdi, da iPhone nima slovenščine, potem pa jo le najde, a prav na repu seznama jezikov.

Narobe:

dva lepa stanovanja
dva kolesa
pred dvema leti
dve so se že uvrstili
še en krat, največ krat
predsednica Musarjeva
Ažmanova je povedala.
v **novu nastalem** mestu
Možetova je povedala.
Me uči **Kosovelova**.
Svaka čast!

Prav:

dve lepi stanovanji
dve kolesi
pred **dvema letoma**
dve **sta se** že uvrstili
še **enkrat**, največkrat
predsednica **Musar**
Ažman je povedala.
v **novonastalem** mestu
Može je povedala
Me uči **Kosovel**.
Vsa čast!

Narobe:

Zapel bom **sledčo pesem**.
anksioznost
Na **slišanje** jutri.
dočim na Primorskem
artefakt
bomo dogovorili
gótova jed
lingua franca
persona non grata

Prav:

Zapel bom **naslednjo pesem**.
tesnobnost, **duševno stanje**
Se **slišimo** jutri.
medtem ko na Primorskem
umeten izdelek, **delo človeških rok**
bomo **dorekli**
že pripravljena jed
je univerzalni jezik (angl.)
je nazaželen-a (oseba)

Marja Kolenc

Naloga staršev

Začenja se šolsko leto. Nervoza staršev, ki imajo šolarja, je porasla in na listo so že zapisali novo obveznost – šola. A za to ni nobene osnove. Šola je vendar naloga šolarja in ne delo staršev. Starši imajo druge naloge.

Ustvariti morajo pogoje in prostor, da bo njihov otrok lahko uspešno opravil razvojne naloge, ki jih nujno mora, če naj se razvije v zrelega odraslega. Šolsko delo predstavlja le eno majhno opravilo znotraj teh nalog.

Katere so otrokove razvojne naloge?

Otrok mora na poti v odraslost razrešiti frustracije in stiske, ki se pojavijo v iskanju odgovorov na sledeča vprašanja v zvezi s samim seboj: 1. kakšna je moja identiteta, kdo sem kot človek, 2. kakšna je moja spolna identiteta, 3. kakšen je moj odnos do dela, 4. kakšen je moj odnos do avtoritet in 5. kakšen je moj odnos do sovrstnikov, do moje generacije.

Te naloge otroci razvojno razrešujejo dvakrat. Prvič v zgodnejšem otroštvu, ko se postavljajo kot samostojne osebnosti in se odcepljajo od staršev (matere). Takrat skopirajo družinske vzorce in »družinsko klimo« o tem, v kakšni obliki in kako se vsebina teh petih področij pojavlja v njegovi družini ali pa se sploh ne. Drugič opravijo naloge v času pubertete, vendar takrat odgovore iščejo v širši skupnosti in v najrazličnejših institucijah, pač tam, kjer so socialno aktivni: v šoli, cerkvi, športnih klubih, kulturi, vrstniških skupinah (tistih s pozitivno in tistih z negativno vsebino), na spletu, ... Otroku, še bolj pa pubertetniku in adolescentu se obseg in področje delovanja zelo širi in tako je tudi prav, saj se s tem uči, pripravlja in testira samega sebe za »odraslost«. Težave in frustracije, ki jih ima otrok ali mladostnik, ko razrešuje svoje razvojne naloge, so njegove težave in so tudi njegova pravica in odrasli mu jih ne smemo odvzeti. Ničesar ne smemo početi namesto njega. In njegovega življenja ne smemo olajšati tako, da ga prikrajšamo za razvojne izkušnje. Ko otrok razrešuje in išče odgovore na življenjske teme, spoznava sebe, raste in dozoreva. Nekateri to naredijo kar gladko, drugi s pogostimi spotikanji, padci, popravki in zaostanki. Vse je v redu.

Kaj naj počnejo starši, medtem ko njihov otrok garaško odrasča?

Starši so prisotni in so na voljo. Bolj kot je otrok majhen, več starševskega vodenja potrebuje. Otroku, ki je mlajši od enega leta, potrebuje starše skoraj ves svoj budni čas. Način, kako se bodo starši v tej starosti do njega vedli in kako se bodo odzivali na njegove klice in potrebe, mu pomeni temelj za vse njegove naslednje odnose v življenju, tudi za odnos do samega sebe. Če ga kot starši polomimo v otrokovih prvih šestih mesecih, bomo kasneje z veliko težavo popravljali takrat storjene napake. Tako resno je starševsko delo.

Starši so podpora. So stebri, na katerega se otrok nasloni, ko je utrujen. So roka, ki pride pomagat, ko postane pretežko. So mirno in toplo gnezdo, kamor se otrok zateče, ko se mora umiriti in zbrati za življenje, za katerega ni nihče rekel, da je lahko.

Starši asistirajo. Delajo z otrokom, vendar nikdar namesto njega. Glavna zvezda svojega življenja je otrok sam, starši so le pomočniki. Usmerjajo, poučijo in pomagajo, delo pa opravi otrok sam. Pri tem so dovoljene vse napake in vsa čustva. Pri tem je neuspeh nujen, otroku mora biti težko in naporno. Naloga staršev je, da mu omogočijo, da doživi to težo življenja. Naloga staršev je tudi, da ga naučijo, kako si delo olajša in se po delu sprosti.

Starši zdržijo. Stabilni starši zdržijo svoja morebitna razočaranja nad otrokom, ga nimajo za to nič manj radi, niso nad njim nič manj navdušeni in ga nič manj ne podpirajo. Ker razumejo, da je ta frustracija njihova in nima z otrokom prav nobene zveze. Zdržijo vse težave, ki jih ima otrok sam s sabo in vse pritiske s strani otroka. Starši vztrajajo. Otroku se jim ne smili in ga ne razvajajo. Vztrajajo v realno postavljenih merilih za delo in trud. Od otroka dosledno zahtevajo, kar trenutno zmore. Le močni in stabilni starši imajo stabilne otroke. Stabilni so tisti otroci, ki nimajo neobvladljivih težav pri izvajanju svojih razvojnih nalog in ki korakajo skozi svoje otroško življenje samostojno, zvedavo, aktivno, veselo in v pričakovanju. Si upajo in zaupajo.

Andrejka Prijon

Ilustracija: Ana Zavadlav

Subvencije, prejemki, nadomestila

September je mesec, ko naši mladi ponovno začnejo »guliti šolske klopi«. Za mnoge starše ali njihove skrbnike pa to pogosto pomeni tudi velik finančni zalogaj in skrb, kako bodo zvezali začetek s koncem meseca.

Država pri tem pomaga. Na voljo imamo kar nekaj oblik podpore, namenjene prav izboljšanju življenja otrok. O teh in tudi drugih denarnih sredstvih, ki jih je mogoče pridobiti, se pozanimajte na pristojnem **Centru za socialno delo**, v Novi Gorici je ta v Eda centru. Tam vam bodo tudi pomagali skozi postopek, v kolikor niste večji, da bi to uredili elektronsko. Seveda vse v okviru **uradnih ur**:

PONEDELJEK:	8.00 - 12.00 in 13.00 - 15.00
SREDA:	8.00 - 12.00 in 13.00 - 17.00
PETEK:	8.00 - 12.00

Vrst podpore je veliko, od denarnih prejemkov, subvencij ali oprostitev plačil do raznih nadomestil.

Otroški dodatek in državna štipendija sta pogost denarni prejemek. Prvega prejemajo starši, drugega pa prejme vaš otrok neposredno na svoj TRR. Višino štipendije si otrok z lepim šolskim uspehom lahko tudi zviša.

Otroški dodatek je dopolnilni prejemek namenjen za preživljanje, vzgojo in izobraževanje otroka. Pravico do otroškega dodatka ima lahko eden od staršev oziroma druga oseba, ki skrbi za otroka s prijavljenim prebivališčem v Republiki Sloveniji, do otrokovega 18. leta. Višina je odvisna od uvrstitve zaposlitev v dohodkovni razred. Pravica do otroškega dodatka se uveljavlja v 30 dneh po rojstvu otroka in se prizna z mesecem rojstva otroka. Če se uveljavlja po tem roku, se prizna s prvim dnevom naslednjega meseca po vložitvi vloge. Pravica do otroškega dodatka se prizna največ za dobo enega leta, po tem je potrebno postopek zaprositve ponoviti. Otroški dodatek se izplačuje za pretekli mesec.

Državna štipendija je namenjena spodbujanju izobraževanja za doseganja višje ravni izobrazbe ter vzpostavljanju enakih možnosti dostopa do izobraževanja. Je dopolnilni prejemek, namenjen za kritje stroškov, ki nastanejo v zvezi z izobraževalnim procesom dijaka ali študenta. Osnovni znesek državne štipendije brez dodatkov se določi glede na uvrstitev staršev ali skrbnikov v dohodkovni razred. Do

državne štipendije so upravičeni dijaki in študenti, ki so državljani Republike Slovenije in med drugim izpolnjujejo starostni ter dohodkovni pogoj. Vlogo v imenu mladoletnih dijakov vložijo starši, lahko pa vlogo odda tudi mladoletnik sam, vendar morajo vlogo podpisati tudi starši. Dodeli se za čas od začetka dodelitve štipendije do izteka izobraževalnega programa, za katerega je bila štipendija dodeljena. Državna štipendija se izplačuje za pretekli mesec.

Država pa pomaga tudi tako, da starši nek strošek plačajo le delno ali pa jim ga sploh ni potrebno plačati, ker ga pokrije država. To so subvencije in oprostive plačil.

Subvencija kosila pripada učencem, ki se redno šolajo, so prijavljeni na kosilo v šoli in katerih povprečni mesečni dohodek na osebo ne dosega predpisanega cenzusa. Upravičencem pripada subvencija za kosilo v višini cene kosila. **Subvencija malice** pripada tistim učencem in dijakom, ki se redno izobražujejo, so prijavljeni na organizirano malico in katerih povprečni mesečni dohodek na osebo ne dosega zakonsko predpisanega cenzusa. Upravičencem pripada subvencija za malico v višini cene malice.

Upravičenost do subvencionirane malice in/ ali kosila ugotavljajo šole na podlagi podatkov iz veljavne odločbe o otroškem dodatku ali državni štipendiji, zato staršem ni potrebno vložiti vloge na Center za socialno delo. To vložijo samo v primeru, če družina nima veljavne odločbe o otroškem dodatku ali državni štipendiji. Prijavo na malico pa starši morajo opraviti.

ZNIMIVOST:

Do sedaj najbrž niste vedeli, da obstaja tudi **nadomestilo v času odmora za dojenje**, ki pripada materi, zaposleni za polni delovni čas, ko se vrne na delo. Pridobi ga na podlagi potrdila specialista pediatra/pediatrinje, velikost nadomestila pa je:

- ena ura dnevno za otroka do 9. meseca starosti oziroma

- plačilo prispevkov za socialno varnost od sorazmernega dela bruto minimalne plače od 9. do 18. meseca starosti otroka.

Zakon, ki ureja nadomestilo v času odmora za dojenje to pravico izključuje, če je mati za istega otroka upravičena do nadomestila po tem zakonu ali do delnega plačila za izgubljeni dohodek po tem zakonu.

Vir: <https://www.csd-slovenije.si/>

Misli o učenju, vzgoji, znanju

- Kakršen pastir, taka čreda.
- Kdor veliko ve, malo verjame.
- Kar se Janezek nauči, to Janez zna.
- Do znanja je težko, z znanjem lahko.
- Kar znaš, to veljaš.
- Vsaka šola nekaj stane.
- Kdor odpre šolska vrata, zapre zapor.
- Otroci potrebujejo vzornike, ne kritikov.

Spomini na Dančita

Po brskanju po spominu na mlado-stne dni se mi misel ustavi pri ljudeh, ki sem jih spoznal, a jih že dolgo ni več med nami. Med njimi je tudi Danijel Bašin – Danči z Brega ali z Opalde, kakor smo ga Sukenci klicali. Bil je klen, čvrst kljub invalidnosti, ki jo je staknil v vojni. Bil je namreč eden tistih, ki jih je vihra vojne popeljala v ruske stepe. Tam je spoznal in preživel trpljenje in grozote, ki so jih prestajali vojaki na tej fronti. Domov se je vrnil brez prstov na nogah, saj so mu jih zaradi mraza amputirali. Kljub invalidnosti je ostal poln življenja, bil je veselega, hudomušnega značaja. Po vojni ni mogel opravljati poklica mizarja, za katerega se je izučil, zato se je zaposlil kot prodajalec v trafiki.

Ze kot otrok sem ga spoznal, ko sem očetu hodil kupovat tobak v trafiko. Danči je bil precej starejši od mene. Čeprav sva imela različne poglede na svet, sva našla ravnovesje v odnosu. Združila naju je bolezen. Po tretjem uspešno prebolelem meningitisu, ki mi je pustil posledice na nogah, te so ostale otekle in gluhe do kolen, sva se srečevala ter skupaj hodila po Bregu, kar ga je še ostalo na tej strani meje. Kasneje pa sva se sprehajala ob progi do mosta. Bil mi je v veliko psihično in fizično podporo. Dal mi je marsikateri življenjski nasvet, za katerega sem mu hvaležen.

Njegovo veliko veselje, ki ga je gojil že v otroštvu, je bil lov in ribolov. Bil je namreč sosed grofa Nordisa, ki je imel v zakupu lovišča na Škabrijelu, Sveti Gori, Ledinah in Paludah. Grof je vedel, da sta Dančijev oče in Dani lovila zajce na zanko v njegovem lovišču. Ko je grof dobil goste, ki bi jih rad postregel s hrano, in če ni imel na zalogi divjadi, se je čestokrat obrnil na Bašinove, da so mu prikrbneli določeno število zajcev. Ti so mu jih lovili in pripravljene za peko tudi dostavili. Živeli so v simbiozi, se spoštovali in cenili. Seveda so včasih

kakšnega zajca ulovili tudi za lastne potrebe.

Kasneje je za lov in ribolov navdušil tudi sina. Bil pa je tudi velik prijatelj psov lovskega porekla. Brez njih ni mogel živeti. Tako je po vojni, ko je delal v trafiki, nabavil koker španjela z imenom Šest.

Tako zveste živali v življenju še nisem videl. Ko je bil Danči v trafiki, je Šest leno poležaval pred vrati. Poleti, ko mu je bilo na pločniku pretoplo, se je zavlekel v prodajalno pod mizo. Ob dneh, ko je bil Danči prost, sta s psom hodila loviti ribe. Danči je šel s kolesom, ko je šlo po cesti navzdol, je Šest sedel na prtljažnik, ki ga je imel Danči pritrjenega na kolesu za sedezem. Sicer pa je bil Šest gluhi, saj je prebolel vnetje ušes. Pri lovu na ribe je samo gledal, kdaj se bo ribiška vrvica napela in zatrepetala, tedaj je skočil v akcijo.

Šest je bil čistokrven koker španjel, njegov kožuh je bil bele barve, pokrit s temnorjavimi okroglimi krpami in temnimi pikami. Oči je imel temnorjave in bistre, imel je prikrajšan rep. Bil je pravi lovski pes. Nikoli se ni klatil po Solkanu, na nikogar ni lajal, nikomur ni pokazal zob. Šest je bil Dančitu vdan in kjer je bil Danči, je bil tudi Šest in obratno.

Bil sem pričal, ko je Danči ribaril na Gluštrci in je zaradi težko dostopnega terena težko prišel do vode. Šest mu je ribo ujel in mu jo prinesel.

Leta so minevala in za Šesta je prišel konec.

Šesta Danči ni nikoli pozabil in tudi meni je ostal v trajnem spominu. Danči je imel za Šestom še kar nekaj psov, težko bi našel med psi takšnega, ki bi mu bil tako naklonjen, pozoren, ubogljiv, ponižen in ustrežljiv, kakor je bil Šest.

To je bil povod, da sem tudi jaz, ko se mi je življenje nekoliko uredilo, nabavil psa iste pasme, ki me je kasneje popeljal v družbo zelene bratovščine. A o tem kdaj drugič.

Toni Vižin

Danči s Šestom

Spomini na Sočo

Klapa

Kljub temu da se nisem rodil v Solkanu, se štejem za Solkanca. Moja rodbina prebiva v kraju že od davnega leta 1760. V času Italije je bil moj oče, ki je delal na železnici, premeščen v tujino. Tam sem se tudi rodil in vse življenje ostal zvest kraju. Dobršen del življenja sem preživel na skrajnem severozahodnem delu Solkana, pri vodovodu Mrzlek. Ob reki Soči sem rasel in zorel. Ko smo se preselili v bližino Soče, sem se dnevno v njej kopal. Tam sem se tudi naučil plavati, sestra je namreč od nekdaj prinesla dve koči tagiči. Te smo skupaj z vrvico povezali in jih dali pod prsni koš, da so nas držale nad vodo. To je bil začetek, kasneje smo postali pravi Sočarji. Spuščali smo se tudi na daljše razdalje po mirni in valoviti reki. Naučili smo se plavati tudi pod vodo, tako da smo včasih med seboj tekmovali, kdo si upa dlje preplavati. Te izkušnje so mi prišle v življenju še kako prav. Bilo je neke nedelje, ko je prišel mimo mojega doma Anton Poberaj. Skupaj sva se podala do Dolge njive in naprej proti obokanim železniškim tunelom. Toni je imel napihljivo blazino in podvodna očala. Šla sva iskat šrapnele. To so prazni tulci granat iz prve svetovne vojne, ki so ležali na dnu reke. Voda je bila na nedeljo nižja, čista in prozorna, da se je lepo videlo dno. Toni je z blazine opazoval dno, jaz pa sem stal na veliki skali. Ko je Toni opazil kakšen kos železa, sem skočil v vodo, se potopil in ga prinesel na površje. Pri veliki skali je opazil veliko železno gmoto. Potem ko sem se potopil, sem ugotovil, da je zmečkan pontonski čoln pritisnjen ob skalo. Pri pregledu sem se podal med skalo in ponton, kjer sem se malo zapletel in bi skoraj to dejanje plačal z življenjem.

Pri pregledovanju dna je Toni kakih dvajset metrov višje toka opazil pokonci stoječe sidro, ki je bilo zakopano v dno struge. Da sva ga izvlekla iz vode, sva se morala vsak posebej šestkrat potopiti. Kamenje, ki je sidro obdajalo, je bilo treba odmetati, da sva predmet lahko izvlekla. Sidra v Soči so bila ostanki iz prve svetovne vojne, ker so si italijanski vojaki utirali pot na levi breg Soče.

Leta so tekla ... Tisti, ki so jim bile pri srcu knjige in učenje, so se posvetili študiju, ostali smo šli v uk ali pa smo si našli primerno delo.

Jaz sem se šel učiti za mizarja. Kljub temu da je bila moja želja postati kovinar, volji staršev nisem hotel oporekati. Delali smo v delavnicah, kjer je bilo pozimi mraz, poleti pa vroče. Komaj smo čakali, da se ših konča, da smo zbežljali na Jez k Soči. Bili smo pač vsi prepoteni in prašni, prijala nam je mrzla osvežitev.

Ko smo dobili propustnice, smo po stezi pri Karlčuki lahko prišli do Soče. Tam so se med mladino začele zbirati klape. Tudi jaz sem bil deležen marsikaterega prijetnega dogodka. Dan za dnem smo se po delu srečevali štirje fantje in štiri punce. Med nami je vzklikalo trajno prijateljstvo. Do punc smo bili zelo obzirni, bili smo poštena klapa. Glavno nam je bilo druženje, pogovori, skupaj smo se sončili, plavali. Punce so nam med poležavanjem na bregu stiskale ogrce na hrbtih, kar je bilo njim v veselje, nam pa je tudi ugajalo. Včasih smo marsikom, ki ni poznal vrtincev in vrelcev na Jezu ob malo višjem vodostaju reke, morali pomagati na suho. To se je tudi dogajalo, ko jih je voda zanesla pod jez, v valove, takrat je bil namreč tok Soče drugače usmerjen, kot je danes.

Občasno smo napravili tudi kakšno merendo, in to na začetku jezca, na pesku na desnem bregu reke. Sicer je bilo to malo bolj zahtevno, ker je bilo treba preko reke spraviti kozico, jajca, maslo, sol in kruh in kakšno pijačo, seveda, da je klapa lahko kaj dobrega zaužila.

Na platoju nad jezom je rasla bela deteljica. Tam smo iskali, kdo bo srečen, da najde štiriperesno deteljico, ki je poredkoma rasla med triperesno deteljico. Včasih jo je tudi kdo našel in vedno smo jih podarili puncam. Ne rečem, da niso med nami bile tudi simpatije, a v tistih letih jih nismo bili zmožni izraziti, še manj pa izkoristiti.

Dostikrat se je zgodilo, da smo jeseni, ko se je kopanje končalo, punce povabili v kino. Najprej smo morali vprašati njihove starše za dovoljenje. Za velike praznike smo jih povabili tudi na ples. Prišli pa so časi, ko so punce končale nižjo gimnazijo, to bi bila sedanja osemletka, in se podale na različne konce. Tako se je klapa začela razhajati, pri Soči smo se občasno dobili le poleti.

Fantje smo ostali skupaj. Na pesku smo igrali špljake, včasih celo do mraka, dokler nismo dosegli dovolj puntov. A tudi to je minilo.

Odrasli smo in vsak si je našel svojo življenjsko pot, eni bolj, drugi manj uspešno. Za zamujenimi priložnostmi so nekateri kasneje žalovali. Drugi smo priložnosti izkoristili.

Včasih se tisti, ki smo še ostali, srečamo. Obujamo spomine na skromne, a vesele in srečne dni, ki smo jih preživeli skupaj ... A vrnitve v tiste čase ni.

Toni Vižin

Solkanski delodajalci po prvi svetovni vojni

Če odmislimo solkanske kmeta in mizarje, ki so preživljali svoje družine z delom lastnih rok, preostanejo družine, ki so bile odvisne od drugih delodajalcev. Ti so pričeli postopoma zaposlovati Solkance.

Jožef Štrukelj

Delavnico je imel v Gorici na trgu Piazza Cristo. Zaposloval je v glavnem ključavničarje, pretežno Solkance. Ob priključitvi k Jugoslaviji je svoje obdelovalne stroje in proizvodnjo prenesel v Solkan. Ti stroji, in njegovi delavci, ki niso optirali za Italijo, so bili osnova novonastalemu podjetju Gostol.

Segheria Crocetti

V prostorih, kjer je pred prvo svetovno vojno delovala Mizarska za druga, je podjetnik Carlo Crocetti odprl obrat žage za razrez lesa. Poskrbel je tudi, da so italijanske železnice zgradile železniški tir do tega obrata, kjer so bili zaposleni predvsem italijanski delavci. Ko je zaposlil novega poslovođjo obrata, Ignaca Obljubka, ki je pred tem delal na žagi Forestale na Svetogorski cesti v Gorici, se je število zaposlenih delavcev povečalo v prid solkanskih delavcev. Žaga je obratovala do priključitve k Jugoslaviji, ko je prešla v last tovarne pohišstva, ki je vpeljala tudi proizvodnjo določenih vrst furnirja.

Luigi Tacchino

Podjetnik Luigi Tacchin je odprl kamnolom in apnenico v Solkanu z naslovom Calce idrata Luigi Tacchino. Na Svetogorski cesti je zgradil obrat, kjer so proizvajali hidrirano apno v vrečah. Prvotna apnenica na Soški cesti, ki je pred tem obratovala, je s tem prenehala z žganjem apnenca v apno. Delavci v kamnolomu, kopači in minerji ter delavci v apnenici so bili v glavnem domačini Solkanci. Apnenica je pod njegovim vodstvom delovala do priključitve k Jugoslaviji. Leta 1947 se je preimeno-

vala v Solkanska industrija apna Rdeča zvezda. Apnenica je leta 2013 prenehala poslovati in je šla v likvidacijo.

Žaga Winkler

Domačin s Trnovega, Ludvik Winkler, je na Svetogorski cesti v Solkanu leta 1925 zgradil in opremil žago za razrez lesa. Zaposloval je tri do štiri Solkance. Žaga je obratovala do leta 1944, ko so bombe ob bombardiranju železniške postaje porušile obrat in stanovanjsko hišo.

Ditta Bedeschi

Obrat je sezidal in ga opremil gospod Bedeschi. Zaposloval je predvsem Solkance ključavničarje in za ta poklic šolal vajence. Danes posluje v teh obratih Livarna Gorica.

Fornace Goriziana di laterizi

Opekarna je bila zgrajena kot namdestek opekarne švicarskega lastnika, ki je obratovala do prve svetovne vojne v Borovem gozdičku. Opekarna je bila zgrajena leta 1922. Leta 1934 je prešla v lastništvo družbe SAME s sedežem v Benetkah. Poleg Solkancev je zaposlovala pretežno delavce Furlane. Obratovala je do leta 1944.

Edoardo Mattioli

Sedež podjetja je spadal pod Solkan, saj je meja med Gorico in Solkanom takrat tekla pri ulici Via Brigata Etna. Podjetje se je ukvarjalo z gradbeništvom. Skrbelo je za ceste po Soški dolini in do Postojne. Zaposlovalo je zidarje, malavarje, mizarje, šoferje ipd. Med njimi tudi več Solkancev. Na novo je zgradilo tudi Svetogorsko baziliko.

Lahko trdimo, da so porušeni domovi in druga infrastruktura zaradi posledic prve svetovne vojne v naše kraje privabili podjetnike, ki so videli možnost zaslužka in hitrega razvoja pri proizvodnji gradbenih materialov. Zaposlitev pri teh delodajalcih je nekaterim solkanskim družinam omogočila lažje preživetje.

Andrej Černe

Miklova Zala v Solkanu

Slika, posneta okrog leta 1920, prikazuje igralce Prosvetnega društva Solkan, ki so nastopali v igri Miklova Zala, dramatisirani po povesti koroškega pisatelja Jakoba Sketa. Jedro zasedbe so bili v glavnem pevci cerkvenega pevskega zbora svetega Štefana.

Oder, kjer so nastopali, je bil na dvorišču za osnovno šolo na Svetogorski cesti (nekdaj sedež AMD Nova Gorica), kasneje pa na vrtu gostilne Čadež.

Z leve stojijo:

Nepoznan, Jože Abramič, Jožef Komel (Baštjanc), Nepoznan, Jožef Čubej (Komandja), Nepoznana (Miklova Zala), Franc Nusdorfer (mesar), Nepoznan, Polda Makuc, por. Belingar.

Z leve sedijo:

Franc Jakin, Julij Kancler (Julij od Čičigonca, lastnik trgovine jestvin), Nepoznan, Pavlica Drašček (kasneje zaposlena pri grofici Liduški), Ivan Gorjan (Nute Mrku).

Tako povest kot igra sta bili med Solkanci zelo priljubljeni. Na žalost je italijanska vlada leta 1920 prepovedala uporabo slovenskega jezika na poštah. Tri leta kasneje pa je bila ta prepoved vpeljana v vseh javnih uradih.

Avgusta, leta 1945, je bilo v Solkanu ustanovljeno prosvetno društvo Jože Srebrič. V 80. št. našega časopisa je Olga Srebrič Slokar lepo opisala igralsko in pevsko pot očeta Rikota in strica Ninkota, ki sta maskirala nastopajoče igralce na sliki, saj sta bila z vsem srcem predana prosvetnemu življenju Solkana.

Slika je bila objavljena v Primorskih novicah leta 1974. Solkanci, rojeni v letu 1924, so kot prvi v Solkanu skupaj praznovali okroglo obletnico rojstva, tj. petdesetletnico. S tem srečanjem so hoteli tudi obuditi spomin na padle tovariše. Na sliki so pred spomenikom NOB, kamor so položili venec padlim Solkancem. Venec so položili tudi v skupno grobnico na solkanskem pokopališču. Na sliki z vencem: Alojz Čubej (Gigi Bric), s sončnimi očali Oto Makuc, za njim levo Pepi Kancler, s klobukom Valentin Bensa (Tino Bric) in kot zadnji Ivan Jug (Ivan Juguc).

Andrej Černe

Solkanci, rojeni leta 1939, so praznovali 50. obletnico na Oddihu. Do takrat so nas zapustili trije sošolci Joško Saksida, Vladimir Jug in Avgust Gomišček. osebni arhiv Katarine Vuga

Kam za konec tedna

Ali res poznamo Novo Gorico?

Vsak kdaj potrebuje vzpodbudo. Tako me je znanka, sicer Novogoričanka, pobarala, če imam kaj napisanega o Novi Gorici. Dejala je, da ko dobijo obiske, ne vedo, kaj bi jim predstavili in kam bi jih peljali. No, pa pogledimo, kako ji lahko pomagamo(o)?

Ko je leta 1947 s Pariškim sporazumom Gorica pripadla Italiji, je bivša jugoslovanska vlada sklenila, da bo zgradila novo, moderno mesto po imenu Nova Gorica. Ta je res postala lepo, zeleno, z vrtnicami in drevjem zasajeno mesto, ki se razteza od Rožne Doline in Kromberka do 'meje'

nje slave. Tudi do avtoceste, ki vodi čez italijansko ozemlje na Obalo, ni daleč; prav tako se lahko na Bazari ali v Ozeljanu priključimo na hitro cesto proti Ljubljani. Najbližji letališči sta v Ronkih in v Benetkah, pa tudi do Brnika ni tako daleč.

Mesto ima večino državnih ustanov, tako pošto, telekomunikacije, sodišče, policijo, občino, upravno enoto, zdravstveni dom, rehabilitacijski center, splošno bolnišnico, dom upokojencev itd. Turistično pisarno so selili sem ter tja; končno je dobila lokacijo v središču mesta levo od občinske zgradbe v bivši trgovini s

Goriški muzej je velika institucija, ki se ukvarja z varovanjem in proučevanjem kulturne dediščine. Poleg matične stavbe v gradu Kromberk, kamor se je vselil leta 1954, bolj ali manj uspešno skrbi še za več zbirk na raznih lokacijah, in sicer za stalno zbirko v Vili Bartolomei v Solkanu, galerijo Lojzeta Spacčla in etnološko zbirko Kraška hiša v Stanjelu, za galerijo Avgusta Černigoja v Lipici, muzejsko zbirko v informacijskem središču v Trenti, za spominsko sobo Alojza Gradnika v Medani, galerijo Zorana Mušiča na gradu Dobrovo v Brdih, za zbirko soške fronte na Sveti Gori in rojstno hišo Simona Gregorčiča na Vrsnem. Joj, kako bi bil Gregorčič žalosten, če bi vedel, kako vztrajen moraš biti, da sploh vstopiš v hišo. Tudi vas, ki je v naši zavesti planinski raj, je popolnoma neugledna in na poti do nje ni nobene table, ki bi te usmerjala v rojstno hišo ali na pokopališče, kjer počiva veliki poet. Ali res nihče ne ve, da obstaja tudi kulturni turizem!? Angleži npr. še kako tržijo vse mogoče rojstne hiše in postavljajo spomenike celo likom iz romanov. Mi pa spimo in promoviramo samo dogodke, ki naj bi bili povezani z evropsko prestolnico kulture, kakršen je bil te dni na parkirnem prostoru ob meji na italijanski strani. Kaj pa bo po njem ostalo? Nekaj objav v medijih in kup smeti! Poznam Matero, prejšnjo evropsko prestolnico kulture, ki so jo prepletkali v belo in polepšali, tako da se blešči že od daleč.

So pa v Novi Gorici zanimiva imena ulic. Cest pravzaprav ni, čeprav bi marsikatero ulico lahko prekvalificirali v cesto, kot na primer Vojkovo ali Prvomajsko. Večinoma so ime dobile po pesnikih in pisateljih: Erjavčeva, Prešernova, Trubarjeva, Kosovelova ali Cankarjeva ulica, po glasbeniku Mariju Kogojju, po narodnih herojih: Delpinova ali Bidovčeva ulica; da bi ovekovečile znamenite dogodke: Prvomajska ulica ali Ulica tolminskih puntarjev; Gradnikova ulica pa se ne imenuje po briškem pesniku Alojzu Gradniku, temveč po vodji tolminskega punta Ivanu Gradniku.

Glede stavbne dediščine prevladujejo bloki in blokova naselja ter

poleg njih obsežna parkirišča. Znano je, da so bile prve stavbe zgrajene v mestu tako imenovani 'ruski bloki'. Načrtovani so jih tako, da bi iz ptičje perspektive gledano tvorili besedo TITO. Ta zamisel ni bila v celoti realizirana, je pa zato ime takrat priljubljenega vodje s kamnitimi črkami zapisano na Sabotinu.

Glede na starost Nova Gorica ne more imeti zgodovinskih ostalin, razen morda nekaj nagrobnikov, saj je bila zgrajena na mestu nekdanjega severnega goriškega pokopališča. Obstajata dve teoriji o rojstnem dnevu mesta. Nekateri menijo, da naj bi bilo to leto 1947, ko je padla odločitev o gradnji mesta. 15. septembra je bila namreč začrtana meja med državama in je Gorica prišla pod Italijo, čemur je sledil sklep o gradnji 'nove' Gorice. Semkaj so se zgrnile delovne brigade iz vse Jugoslavije. Skupaj je delovalo kar 25 delovnih brigad oz. neverjetnih 5.200 mladih. Opravljali so razna pripravljala dela, trasirali bodočo Kidričevo ulico, urejali strugo potoka Korn ter cesto do Šempetra. 13. junija 1948 so končno postavili temeljni kamen za gradnjo prve stavbe v mestu. To je stavba na današnji Kidričevo ulici številka 33, ki je eden od šestih prvozgrajenih blokov. To naj bi bil drugi možni rojstni datum Nove Gorice. Za glavnega arhitekta je bil imenovan **Edvard Ravnikar**, zato so bloke sprva imenovali kar Ravnikarjevi, pozneje pa 'ruski'. Simbolično naj bi to bilo lepo moderno mesto z velikimi stavbami in zelenicami, nekakšno izložbeno okno proti zahodu. Tako so zgradili enajst blokov in kasneje še štiri. Prve stanovalce, ki so večinoma prišli iz okoliških vasi, je mesto dobilo v začetku leta 1950. Samo ime 'Nova Gorica' pa je bilo prvič omenjeno leta 1949. Nova oblast je morala v mesto pripeljati tudi čim več institucij, da bi zaživel kot dejansko regijsko središče. Nekateri so le preselili iz Solkana in Šempetra.

V tem sestavku si posebno mesto zasluži tudi manjša, danes skoraj neopazna zgradba rumene barve z opečnatimi okenskimi obrobami blizu križišča Delpinove in Erjavčeve ulice, imenovana 'frnaža'. Že ime kaže na opekarno, kar pomeni italijanska beseda 'fornace', v našem narečju 'frnaža'. Glino so kopali v neposredni bližini, dandanes pa so ostanki glinokopov le v Borovem gozdičku za gledališčem, kjer je nastal bajer. Pravzaprav je bila ravno 'frnaža', dolga opekarniška zgradba z dimnikom, resnično prvi zametek mesta. Služila je tako za nastanitev brigadirjev kot za lokacijo raznim trgovcem in obrtnikom, ki so v njej pričeli s svojo dejavnostjo. Šele po izgradnji blokov, ko so v njih dobili svoje mesto mestna uprava, pošta, trgovina in mesnica, so jo leta 1957 porušili skupaj z dimnikom, tako da danes stoji le še omenjena zgradba, v kateri je sedež krajevne skupnosti in tretje univerze.

(se nadaljuje)

Marja Kolenc

Foto atelje Pavšič Zavadlav

s Solkanom in seveda do državne meje z Italijo. Za vrtnice se moramo zahvaliti takratnemu direktorju Komunalnega podjetja Žarku Boletu in njegovemu znanstvu s kolegi v Volčjem Potoku. Do leta 1986 je Nova Gorica vključevala tudi Solkan, a so se njegovi prebivalci temu uprli, saj je bilo res absurdno, da bi bili kot eden najstarejših krajev na Slovenskem del novonastalega mesta. Vendar pa se danes tabla z napisom Solkan sramožljivo skriva v živi meji pri znani vrtnariji na Vojkovi ulici. Nedavno je bilo na občini zanimivo srečanje predstavnikov mest v Evropi, ki so nastala z dekretom, kakršna sta Forli in Carbonia v Italiji, Dimitrovgrad v Bolgariji ali Raša na Hrvaškem.

Nova Gorica ima izredno ugodno lego na področju Goriške, saj se nahaja na stičišču Balkanskega in Apenninskega polotoka. To ji je omogočilo razvoj prometnih poti, saj ima mesto večino možnih komunikacijskih povezav; sredi mesta se nahaja avtobusna postaja, kakšen kilometer dalje po Erjavčevi pridemo na železniško postajo, ki je v času Avstro-Ogrske veljala za eno najlepših na progi Dunaj-Trst, danes pa se trudijo, da bi ji s Trgom Evropa obudili del nekda-

konfekcijo. Napis 'I', ki sicer pomeni 'informacije' na levi strani zgradbe, delno pokrivajo veje, na desni pa ga vidiš le, če si zelo pozoren in seveda peš. Če si z avtom, ga s ceste sploh ne moreš videti, saj ga na fasadi, kamor bi sodil, sploh ni. Si pa tu lahko izposodimo kolo, kar prispeva k trajnostnemu razvoju mesta.

Nova Gorica je tudi študentsko mesto: ima več osnovnih šol, več različnih srednjih šol, gimnazijo, prav tako ima glasbeno šolo in Ljudsko univerzo. Je tretje univerzitetno središče v Sloveniji s številnimi fakultetami. Nekateri imajo svoje prostore v zasebnih hišah kot na primer na Gregočičevi ulici. Dijaki in študenti so delno 'vozači', delno pa stanujejo v dveh dijaških domovih in drugih kapacitetah, tako da je živahno zlasti med tednom oz. med šolskim letom.

Frnaža

Tudi kultura mestu ni tuja – ima gledališče, mestno galerijo in še nekaj manjših razstavnih prostorov, kulturni dom, ki ob petkih gosti tudi filmske predstave, in muzej v gradu Kromberk.

Večje glasbene prireditve gostijo kar v telovadnicah ali na prostem. Tako mlado mesto bi nujno moralo imeti lastno kinodvorano!

Blok na Kidričevi

Bor Jakoba Brdarja pred knjižnico

Anica Zorn (1933–2023)

Anica Zorn se je rodila leta 1933 v Solkanu. Tata Venceslav Gomišček je bil po poklicu kovač, mama Marija (roj. Pellegrini) pa je imela v Solkanu trafiko. Otroštvo je preživela v rojstnem Solkanu.

Suzana Rusjan je gospe Anici, svoji mami, ob slovesu namenila čustven nagovor: *Med življenjem in smrtjo je tanka nitka, ki se je sedaj pretrgala in življenje se je poslovilo od tebe, draga mama. Za tabo je ostala praznina, bolečina, žalost. Nisi mi bila samo mama, bila si mi še mnogo več. Prijateljica, zaupnica, tolažila si me v hudih trenutkih, bodrila v življenju, vedno si mi stala ob strani. Bila si močna, pozitivna, vedno pripravljena priskočiti na pomoč.*

Kako rada si imela svoj poklic – glasbo, ki te je razveseljevala že od malih nog. Pri rosnih 17 letih pa si že začela poučevati.

Učila si na različnih koncih Goriške, od Solkana do Kanala, Goriških brd in tudi čez mejo v Števerjanu. Uživala si z otroki, ki si jih učila. In tudi v času, ko si se že upokojila nisi odnehala ljubiti glasbe.

Otroke si učila do svojih zadnjih dni.

Kako rada si imela svoja vnuka Jurta in Nejca, dala si jima vse, kar je bilo v tvoji moči. Pred štirimi leti pa te je najbolj razveselila pravnikinja Natalija, s katero si se rada poigrala. Tudi tvoj zet Hari te je spravljal v dobro voljo.

Dobro sta se razumela. Imel te je rad in ti njega. Svojo nesebičnost si pokazala tudi, ko si na široko odprla vrata mamici z otrokom, ki je v Slovenijo prišla iskat boljše življenje. Uspelo ji je.

Z najboljšo prijateljico Anico sta bili skupaj kar 70 let. Nikoli se nista skregali, nikoli žal besed. To veliko pove.

Še na tvojega nečaka Tonija ne smem pozabiti.

On je poskrbel, da si se včasih pojavila v časopisu.

Draga mama, vsi smo te imeli radi. Radi z veliko začetnico.

Tudi Andrej Černe je rad posedel v Aničini kuhinji na klepetu, kjer ga je vedno sprejela z nasmehom. Kratek obisk se je velikokrat podaljšal in minil, kot bi trenil. Pogosto sta se pogovarjala o Andrejevih prijateljih, ki so bili istočasno njeni sodelavci. To so bili: Anton in Kamilo Komel – Boškin ter njihov prvi ravnatelj glasbene šole Zorko Fon.

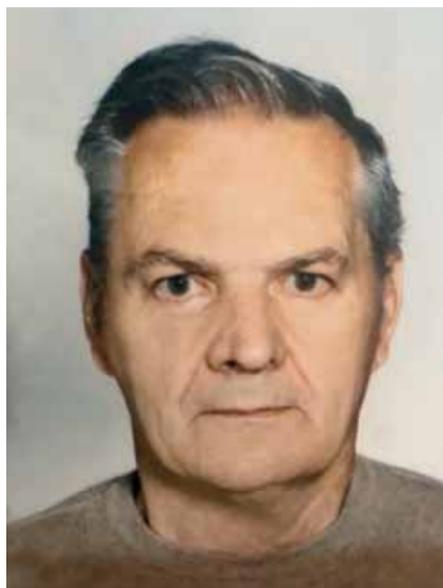
Zahvale vredno je bilo njeno delo pri glasbeni vzgoji naših otrok. Za to se je razdajala več kot sedemdeset let.

Neizmerno se je trudila, da bi učenci vzljubili glasbo, kot jo je vzljubila sama, in da bi jih spremljala vse življenje.

Posedanja in klepeta v njeni kuhinji, iz katere je vela domačnost, kot so jo čutili od otroških let naprej, žal ne bo več.

Počivaj v miru, Anica.

Milan Saksida (1940–2023)

Ob grobu postojim,
so olec in prijatelj mojih mladih dni.
Iz žalostnih oči se solza utrne
mi ob misli, da te med nami več ni.

Prijateljem in tebi je solkanska
zemlja sveta bila,
v njej počivaš,
od nje ni mogla te odtrgati niti
smrti sila.

Namesto da z družico,
sadove vajinega dela bi zaužila,
Te smrtna kosa je prerano pokosila.

Milan se je rodil v vojnem času kot četrti otrok v delavski družini. Vojna in povojna leta niso bila z rožicami postлана. Rekel bi, da so bila bolj s trnjem tlakovana.

Po vojni smo začeli hoditi v prvi razred otroci različnih starosti. Tako sva bila že v osnovni šoli sošolci. Vsa ta leta sva bila več ali manj v istem razredu.

Po končani šoli, v poletnem času, smo bili otroci Soče, ki nam je bila

drugi dom. Tam smo se srečevali vsak dan.

Kasneje nisva imela volje za študij, zato so nama starši priskrbeli delo v mizarških delavnicah. V vajensko šolo sva spet hodila skupaj, na koncu sva skupaj delala tudi izpit iz prakse ter ga uspešno opravila.

Po koncu vajeništva se je on zaposlil v tovarni pohištva, kasnejšem Meblu, in tu delal do dne, ko je moral na služenje vojaškega roka. Kasneje se je zopet vrnil na delo v tovarno. Ker je bil bister, živahen, iznajdljiv, nekonflikten in delaven, so mu v tovarni ponudili delo normirca, ki ga je, kakor vsako prejšnje delo, z veseljem sprejel in ga vestno opravljal.

V tovarni je spoznal bodočo ženo, s katero je imel dva otroke.

Med tem časom se je prodajna mreža tovarne zelo razširila. Z družino se je preselil v Libijo, kjer je ostal 15 let. Po vrnitvi domov si je na Ajševici kupil staro hišo.

Delo je spet našel v tovarni in se tam zaposlil, a leta težkega dela v tujini, bil je namreč monter, so pustila posledice.

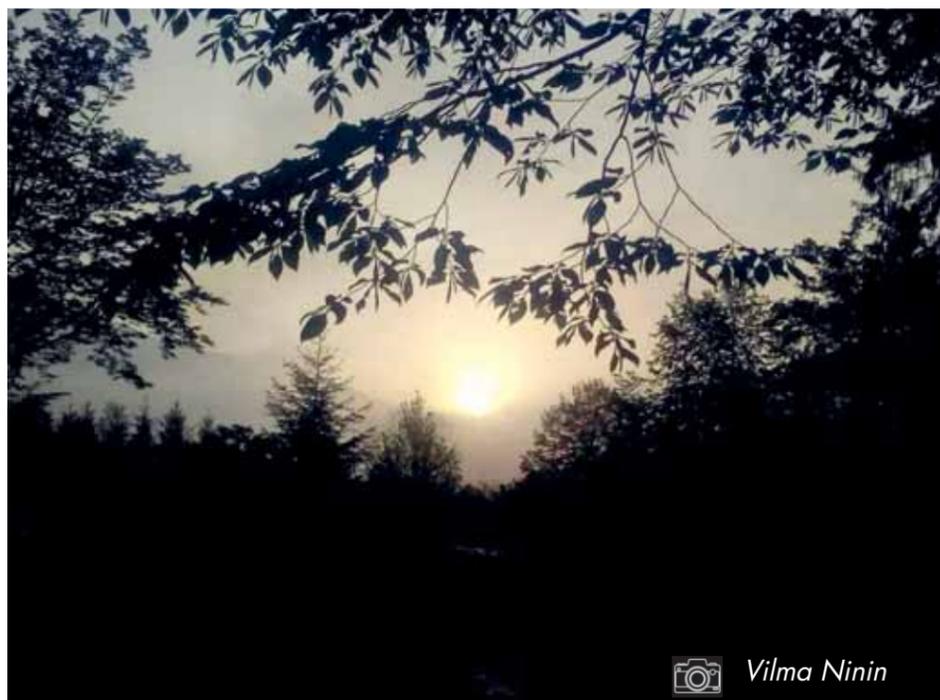
Zbolel je na srcu. Prestal je težke operacije, a se je po okrevanju kljub temu lotil prenove doma. Cela družina se je pri tem skupaj razdajala in trudila, da so si ustvarili velik, rekel bi skoraj razkošen, topel dom.

Toda leta so prinesla zdravstvene težave. Prišel je dan, ko se je od vseh svojih žuljev, svojcev, veselja in žalosti na koncu moral posloviti.

A dano mu je bilo, da se je poslovil pod svojo streho, na svojem domu in med ljubljenimi svojci.

Prijatelji in sošolci smo bili zelo prizadeti, saj je bil del našega življenja. Za njim ostaja velika praznina.

Anton Vižin – Toni
s prijatelji

 Vilma Ninin

 Vilma Ninin

Zdaj je čas za depozite.

Vabljeni na Primorsko!

Bančništvo. Tukaj. Zdaj.
www.phv.si

PH Primorska
hranilnica

www.seng.si

Odgovorno soustvarjamo zeleni prehod

seng

Soške elektrarne Nova Gorica

Skupina **hse**

Oglasi

**TRGOVINA
Z GRADBENIM MATERIJALOM**

FASADE
GIPS PLOŠČE
STREŠNIKI
HIDROIZOLACIJA

ELKOR
Naj bivanje postane užitek.
Gradite z NAMII!

www.elkor.si
TEL: 05 30 32 140

SOLKAN
SITOGRAFIKA VSEVRSTE TISKA

**MAJICE ZASTAVE NALEPKE
POSLOVNA DARILA
DRESI**

www.sitografika.si sitosolkan@siol.net

PINTARSPED
Vedno na konju
Sempre a cavallo
Immer zu Pferde
Always high in the saddle

DOMAČI IN MEDNARODNI PREVOZI
SKLADIŠČENJE IN PRETOVOR BLAGA

CARINSKO POSREDOVANJE
ZBIRNI PREVOZI MANJŠIH POŠILJK

PINTARSPED d.o.o.
MEDNARODNI PREHOD 2a 5250 Šempeter pri Gorici
tel.: 003865/330 44 30 fax: 003855/330 44 34
E-mail: transport@pintarsped.si

NOVO V SOLKANU
BAR & BURGER
MUNDIČ

TAKE AWAY 064 268 862

MUNDIČ EST. 1970

Wolt

PREVERJENA
RABLJENA VOZILA

stavanja
Preverjena rabljena vozila

Preverjena zgodovina vozil Kredit ali leasing

Do 12 mesečno jamstvo Pregled po 140 kontrolnih točkah

**Nova Gorica t: 05 33 84 590
Tolmin t: 05 38 00 550
www.stavanja.si**

Audi Service VW SEAT SKODA

